

စာပေဗိမာန်စာမူဆုရ

ကျန်းစဉ်မြေစောက်

သားယောက်ျား အား ဖြစ်စေသတည်း

နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ

ဝန်းချီ မင်းထက်နိုင်

စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကား

သားယောက်ျား အား ဖြစ်စေသတည်းနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ တွင် လူငယ်တို့ ၏ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှု ဘဝအားမာန်များ အပြည့်ပါသည်။ ။ ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်ပေါ်တွင် မှန်ကန်သောအသိ၊ တိကျသော ခံယူချက်ဖြင့် မားမားရပ်ပြီး လာခြင်းကောင်းသော အနာဂတ်ကို ရည်ရွယ်သည်။ ။ မေတ္တာ စေတနာ ကရုဏာ တို့ ဖြင့် ထုံမွမ်းသော ကျေးလက်ပြည်သူတို့ ၏ လူမှုဘဝကို လူငယ်တို့ ၏ ရုန်းကန်မှု ကောက်ကြောင်းထင် ဟပ်မှု ပြယုဂ်များ ဖြင့် သရုပ်ဖော်ထားပါသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ဘဝ၏ သတိပေးခေါင်းလောင်းသံကြောင့် အသိပညာပေး ကျောင်းတော်မြေမှ အနုတ်လက္ခဏာပြ သင်္ကေတ ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ဝင်သည် ဆိုလျှင်ပဲ ကျွန်တော်၏ မွေးသမိခင် ကျေးဇူးရှင်သည် သံယောဇဉ်အားလုံးကို မျက်ကွယ်ပြုပြီး သံသရာခရီးကို လျှောက်လှမ်းသွားခဲ့ပါသည်။ ။

အမေ့အမေ့ ညီလေး ညီမလေး ငါးဦးတို့ ၏ တာဝန်သည် အစ်ကိုကြီးအဖရာဖြစ်သည့် ကျွန်တော် ပခုံးပေါ်သို့ အဖေနှင့်အတူ ဟန်ချက်ညီညီကျရောက်ခဲ့သည်။ ။ ကျွန်တော် တွေဝေမနေခဲ့ပါဘူး။ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကလေးကို လည်ပင်းမှာ ဆွဲပြီး ရာသီအလိုက် နွေနေ့ မိုးမိုးဆောင်းဆောင်း သဘာဝကခွင့်ပြု သော အလုပ်များကို မနားမနေလုပ်ခဲ့သည်။ ။ ကျွန်တော်သည် မိသားစုဘဝ စားဝတ်နေရေးတည်းဟူသော လို

အပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်ရန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုပြုစဉ် မြစ်ပြင်ကျယ်
ထဲတွင် လှေ လေးကြိမ်နစ်မြုပ် ခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ရုန်းရင်း ကန်ရင်းနှင့် အ
သက်လုပွဲ ဆင်နွဲ့ခဲ့ရသည် လည်း ရှိ၏။ ငါတော့ သည် တစ်ခါ အမှန်
သေရတော့မှာ ပဲဟု ရင်ထဲ တလိုက်လိုက်နှင့် ခံစားခဲ့ရသည် လည်း ရှိသ
ည် ။ ဘဝပြေးလမ်းပေါ်တွင် မည်မျှ ပင် အခက်အခဲတွေ့ပါစေ၊ ကျွန်
တော် အားလျော့ခဲ့သည် ဟူ၍ မရှိခဲ့။ ဤလှုပ်ရှားမှုများကို ပြေးလမ်းပေါ်
က အားမာန်များ စာအုပ်ဖြင့် မှတ်တိုင်ထူခဲ့သည် ။

ယခု ဤစာအုပ်ထဲတွင် သားယောက်ျား အားဖြစ်စေသတည်း၊ အပျံ
သင်စ အို ငှက်ငယ်၊ ဆန်ရေ အလာ စုန်ရေအကွေ့ ဝဲကတော့တွေ့ ၊
ဝတ္ထုတို့ တွင် ကျွန်တော့်ဘဝ၏ နေဝင်ချိန်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ရသည် ။ အထူး
သဖြင့် ဓနိလှေနှစ်မြုပ်စဉ်တွင် ခုနစ်နှစ်သားအရွယ် ညီလေးကို ကျော
ပေါ်ခွတင်ပြီး မြစ်ပြင်ကျယ် ထဲ မျောနေခဲ့သောအဖြစ်သည် ပြန်တွေးမိ
တိုင်း ယနေ့ထိတိုင် အသည်းလှိုက်လှိုက်ဖြင့် ရင်နှင့်အောင် ခံစား နေရ
ဆဲ ဖြစ်ပါသည် ။

ယခုစာအုပ်ထဲတွင် ဝတ္ထုတို ၁၁ ပုဒ် ရေးဖွဲ့ပါဝင်ထားပါသည် ။ အမှ
တ်စဉ် ၁ မှ ၇ ထိ စာမူသည် ကျွန်တော်ဆယ်နှစ်သားအရွယ်
စတုတ္ထတန်းကျောင်းသားဘဝမှ သည် အထက်တန်းကျောင်းထွက်ဘဝ
နှင့် ကျောင်းဆရာဖြစ်ပြီး ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတို့ ကို ရသဝတ္ထုတိုများ
အဖြစ် ဖန်တီးထားပါသည် ။ ကျွန် တော်သည် ဟန်ချက်မညီသော ဘဝ
ထဲတွင် ၁၀ နှစ်တိုင်တိုင် လူးလာကူးခပ်ရင်း ဆယ်တန်းကို ပြင်ပမှ
ဝင်ဖြေခဲ့ရာ အောင်မြင်ခဲ့၍ ကျွန်တော် အလွန်အမင်းလိုချင်လှသော ဆ
ရာဘဝကို ရခဲ့သည် ။ ဆရာဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ရေးအတွက် မည်မျှထိ
ကြိုးစားခဲ့ရကြောင်း၊ ရုန်းကန်ခဲ့ရကြောင်းကို ၂၀၀၈ ခုနှစ်အတွက်
အမျိုးသားစာပေဆုရပြီးဖြစ်သော ကုသိုလ်အရောင်ဆိုးပေးပါ စာအုပ်ဖြ

င့် ဘဝသမိုင်းမှတ်တိုင် စိုက်ထူနိုင် ခဲ့ပါသည်။ ။

အမှတ်စဉ် ၈ နှင့် ၉ မှာ ကျွန်တော်ကျောင်းအုပ်ဖြစ်ပြီး ပညာရေးပန်း ဥယျာဉ်ထဲ ဥယျာဉ်မှူးဘဝ ဖြင့် ပညာဒါနပြုနေခိုက် ကျွန်တော့်ရင်သွေး သားကြီးနှင့်သားငယ်တို့ ၏ တကယ့်ဘဝအတွေ့အကြုံကို တင်ပြထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုဘဝ၏ အခြေအနေ၊ အထိအတွေ့ပတ်ဝန်းကျင်ပေါ်တွင် ပဉ္စလက်ဆန်စွာ ဝင်ရောက်လာသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသည် မိမိနှင့်တကွ မိသားစုဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြုလဲပျက်စီးသွားနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးထိ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ။ ဤအခြေအနေမျိုးတွင် မိမိ၏ အသက် သေရေး ရှင်ရေးကို ပဓာနမထားဘဲ မိသားစုအတွက်၊ မိမိနှင့် ပတ်သက်နေသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ အတွက် သူတို့ အသိကလေးဖြင့် စွန့်လွှတ်စွန့်စား ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော စိတ်ဓာတ်နှင့် လုပ်ရပ်မှာ စာဖွဲ့ လောက်သည့် ဘဝရသတွေဖြစ်သည့်အတွက် စာဖွဲ့ရေးသား မှတ်တမ်းတင်ရပါသည်။ ။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ဤစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက် ဇာတ်ဝင်ခန်းများမှာ ကျွန်တော်၏ ဘဝအိမ်မှ အစိတ်အပိုင်းအချို့ လွင့်စဉ်ထွက်ကျလာခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဤဖြစ်ပျက်မှုများကို ရေးဖွဲ့ရာ၌ သဘာဝနှင့် ဆီလျော်စေရန် ရသဖန်တီးမှုအနည်းငယ် စိုက်ထည့်ထားသည် မှ အပစိတ်ကူးယဉ်တည် ဆောက်ထားသော အိပ်မက်အိမ်မျိုး လုံးဝမပါဝင်ပါ။ ။ လူငယ်ဘဝ အတွေ့အကြုံအဖုံဖုံကို ခွန်အားပြည့် ဘဝရသ ဝတ္ထုတိုများ အဖြစ် ကြိုးစားရေးသား ပုံဖော်ထားခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။

ရည်ရွယ်ချက်မှန်၊ လမ်းကြောင်းမှန်သော ကြိုးစားရန်းကန်မှု ကံတရားများ သည် "မြားဆိပ် ပြယ်သော သားလိမ္မာများ" ဖြစ်ကြကြောင်း စာဖတ်သူများ ၏ နှလုံးအိမ်တွင် ထင်ဟပ်စေလို၍ စာရေးသူ ၏ ဘဝကို မှု

ဝေခံစား ရေးသားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ။

ကျွန်းစဉ်မြေ စောခက်

သိုက်မြဲထဲက ချိုမြသံစဉ်

အပူလှိုင်း အပူငွေ့များကို ပွေ့ပိုက်ရှင်သန်စေသော နွေလယ်ကာလမို့ မိုးချုပ်သည့်တိုင် အပူရှိန်က မလျော့ချင်သေး။ ရွာပြင်ကွင်းစပ်ကို ဝေ့ဝိုက်တိုက်ခတ်လာသော တောင်လေစကလေးက အပူလှိုင်းများ ကို သွေးတိုးစမ်းပြီး ရေနံဆီမီးခွက်ကလေး၏ မီးစွယ်ကို လှုပ်ရှားကခုန်စေ၏။

"မင်း ဘာစားချင်လဲ မစောမေရယ်၊ အာရုံရတာလေးရှိရင် ပြောလေ"

အပူဒဏ်ကလေး လျော့ပါးစေရေးအတွက် စွပ်ကျယ်ကလေးကိုချွတ်ပြီး မိမိကိုယ်ကို တဖြည်း ဖြည်းရိုက်ခတ်ရင်း ကိုထွန်းစိန် ဇနီးသည် မစောမေ၏ မျက်နှာညှိုးညှိုးကလေးကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။

"သရက်သီးမှ ညှိကလေးရရင်တော့ စားကြည့်ချင်တယ်"

"နောက်ကော ဘာစားချင်သေးလဲ ဟင်"

"ငှက်သားကို ဓားနဲ့ မွန်းပြီး ဆားနနွင်းလေးသိပ်လို့ ကင်စားချင်တယ်"

"ငှက်ကတော့ ငါ ဆည်ဘက်မှာ သွားထောင်ကြည့်မယ်၊ ခုက ဆည်ရေခန်းချိန်ဆိုတော့ ဗျိုင်း တွေရနိုင်တယ်၊ သရက်သီးမှ ညှိကတော့ကွယ်ရာသီက စောသေးတော့ တို့ ရွာအနေနဲ့ ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ ကွယ်"

"ရတယ် အဖေ၊ သား သရက်သီးမှ ညှို့တွေ့ထားတယ်"

"ဟုတ်လို့ လား သားရယ်၊ ဘယ်သူ့အပင်မှာ မှ ညှို့သေးလို့ လဲ၊ သင်္ကြံ နံလွန်လောက်မှ မှ ညှို့ကြမှာ လေ"

သားကြီးလှမိုး၏ စကားကို အဖေကိုထွန်းစိန် စစ်ကြောလိုက်သည်။ ။

"သားတွေ့ထားတာရှိတယ် အဖေ၊ ပိုင်ရှင်မဲ့အပင်ပဲ၊ တောင်ပေါ်ကျောင်းတော်ရာဟောင်းမှာ ပဲ"

"သားကြီးရယ် ... တောထဲတောင်ထဲမှာ အပင်တွေ လျှောက်တက်မ နေနဲ့ နော်၊ အမေက အာရုံ ရှိတာလေးပြောတာ၊ မစားရရင်လည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အမေနေထိုင်ကောင်း လာပြီပဲ"

"ရပါတယ် အမေရယ်၊ အမေစားချင်တာစားရအောင် သား ရအောင် ရှာပေးပါ့မယ်"

ကိုထွန်းစိန်က သားလေးကို နှစ်လိုစွာကြည့်နေ၏။ လူတစ်ဖက်သား အပေါ် သနားကြင်နာတတ် မှု၊ မဖြစ်မနေကြိုးစားတတ်မှု စသော လှမိုး ၏ စိတ်ရင်းသဘောထားကို အဖေကိုထွန်းစိန် အရမ်းသဘော ကျမိသ ည် ။ ရွာကျောင်းမှ စတုတ္ထတန်းအောင်လျှင် မြို့ကျောင်းပို့ပြီး ပညာဆက် လက်သင်ကြားရန်လည်း ရည်ရွယ်ထားသည်။ ။

မစောမေမှာ ရက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်တိတိ ဖျားသည် ။ ဆေးဆရာဦးမှု န်နှင့် ဆေးတော်တော်ကုယူရ သည် ။ ဦးမှုန် သန္နိပါတ်ဖျားဟု ပြော၏။ အဖျားပြတ်သွားသော်လည်း အစားမဝင်၊ အသောက်မဝင်နှင့် မျက်တွင်း ဟောက်ပက်ဖြင့် အရိုးပေါ်အရေတင်နေ၏။ လှမိုးတို့ သားအဖမှာ နာလ န်ထစ ခံတွင်းပျက်နေ သော လူမမာအတွက် စားချင်သည့်အာဟာရကို ရှာဖွေကျွေးမွေးရန် အသင့်ဖြစ်နေကြသည်။ ။

အဖေကြီး ငှက်ထောင်ဖမ်းရေးကို တာဝန်ယူလိုက်သည် ။ သားကြီး လှမိုးက သရက်သီးမှ ညှို့ရရှိ ရေးကို အာမခံလိုက်သည် ။ လှမိုးတို့ သရက်တောင်ရွာကလေးမှာ ဈေးဟူ၍ မရှိပေ။ အသား၊ ငါး စားချင် လျှင်လည်း ကိုယ်တိုင်ရှာရသည် ။ အသီးအရွက်လိုလျှင်လည်း ကိုယ်တိုင်စိုက်ရသည် ။

xxxxxx

နွေမနက်ခင်းကလေးမှာ သဘာဝတရားတို့ ၏ ရှင်သန်နိုးထမှုအောက်တွင် လှပစွာ အသက်ဝင် နေ၏။ အရှေ့ဆီက ရှင်နေမင်းသည် ရခိုင်ရိုးမတောင်တန်းကြီးပေါ် မားမားရပ်ကာ မြန်မာ့မြေ အနောက်ခြမ်းအား အလင်းရောင်ကောင်းကောင်း ပေးနေပေပြီ။ အရှေ့လေပြည်ကလေးအသွေးတွင် ဖြာဝေလှစ်နေ ကြသော ရွက်သစ်ကလေးများ က သုတ်ကရက် လှုပ်ခတ်နေကြ၏။

‘ဟေ့ကောင်တွေ လာကြ လာကြ’

လှမိုး သူ့အပေါင်းအသင်းများကိုခေါ်လိုက်၏။ ဘိုးရွှေနဲ့၊ ခင်မောင်နှံ ငုံ ငကျန်တို့ သုံးယောက်မှာ ရွာပြင်ကွင်းစပ် ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ဘောလုံးဆော့ကစားနေရာမှ လှမိုးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ ၏။

"မင်းတို့ ကို ငါအကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်တယ်ကွာ"

"ပြောလေကွာ၊ မင်းဥစ္စာကဘာလဲ"

"ဒီလိုကွာ၊ အမေ့အတွက် သရက်သီးမှ ညှို့လိုချင်လို့ "

"သရက်သီးမှ ညှို့၊ ဒီရာသီ ဘယ်မှာ ရမှာ လဲကွာ"

"ဟေ့ကောင် ခင်မောင်၊ တို့ ဟိုတစ်နေ့က တောင်ပေါ်ရောက်တော့ ကျောင်းတော်ရာ သရက်ပင် ကြီးပေါ်မှာ တွေ့တယ်လေ၊ အဲဒီနေ့က မင်း ပဲပြတာ၊ မမှတ်မိဘူးလား"

"အေး အေး၊ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်"

"အဲဒါကွာ၊ အမေက နာလန်ထစဆိုတော့ သရက်သီးမှ ညှို့ အရမ်း စားချင်နေတာ၊ မင်းတို့ ငါ့ကို ကူညီကြပါဦးကွာ"

"သွားမယ်လေကွာ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ အခက်အခဲကို ကူညီရတာ ပေါ့၊ ဟေ့ကောင်တွေ လာ ... သွားကြစို့"

ခင်မောင်က ထုံးစံအတိုင်း ဆရာကြီးလုပ်လိုက်သည် ။ အကုန်လုံးပဲ ရွာတောင်ကြီးပေါ်သို့ လှမ်း တက်လိုက်ကြသည် ။ ကုန်းကလေးတစ်ခု ကျော်ဆင်းလိုက်တာနှင့် ကျောင်းတော်ရာဟောင်း (ယခု ဒဂုံ မြို့သစ် (ဆိပ်ကမ်း) မြို့နယ် ဓမ္မာစရိယတက္ကသိုလ် နာယကချုပ်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တသုစိတ္တာဘိဝံသ ဘုရား ၁၀၈ ဆူတည်ထားကိုးကွယ်ထားသောနေရာ) သို့ ရောက်ရှိကြသည် ။

လှမိုးတို့ သရက်ပင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ကြသည် ။ သရက်ပင်ကြီးမှာ ပင်ခြေရင်းကပင် အခက် အလက် ဝေဝေဆာဆာဖြင့် မြင့်တက်လာခြင်းမဟုတ်။ အုန်းပင်ကြီးကဲ့သို့ လုံးချောကြီးဖြစ်နေ၏။ အပေါ် ပိုင်းတွင် သာ ကိုင်းခက်ကိုင်းလက်ဖြာထွက်ပြီး အရွက်တွေဖြင့် အုပ်ဆိုင်းနေ၏။ အသီးတွေလည်း ပြွတ် သိပ်ပြီး အခိုင်လိုက် သီးနေကြ သည် မဟုတ်၊ ဟိုတစ်လုံး သည် တစ်လုံး ကျိုးတိုးကျဲတဲ၊ အလေ့ကျပေါက် နေခြင်းဖြစ်၍ ဘာမျိုးမှန်းမသိ၊ သို့သော် အခြားအပင်တွေထက်စောပြီး မှ ညှို့ဝင်းနေခြင်းက ထူးခြားနေ သည် ။

သရက်ပင်က တက်ရလွယ်ကူမှုမရှိသဖြင့် အသီးတွေကျန်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ သရက်ပင်ကြီးအား လူအများ ဘေးမဲ့ပေးထားခြင်းမှာ ခါချည်ကောင် ခေါဘဏီတပ်၏ အစောင့်အကြပ်ကြောင့်ဟု ဆိုက မှားအံ့ မထင်မိပေ။

"ကဲ ဘိုးရွှေနွဲ့ ... မင်း စတက်ကွာ၊ မင်းက အရမ်းအားကိုးရတာကွ၊ ကျောင်းပေါင်းစုံ ဘောလုံး ကစားတုန်းကလည်း တို့ ကျောင်းအသင်းမှ ဆရာကြီးက မင်းကို ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူး ထားခဲ့တာလေ"

ခင်မောင်၏ ပင့်လုံးကြောင့် ဘိုးရွှေနွဲ့ သရက်ပင်ကို ပြေးဖက်ပြီး တွယ်ချိတ်တက်လိုက်သည်။ ။ ပင်ခြေရင်းမှ ခြောက်ပေခန့် မြင့်တက်သွားသည်။ ။

"အောင်မယ်လေး ကိုက်တယ်ဟ ကိုယ်တယ်ဟ"

ခါချည်တပ်ဖွဲ့ဝင်များက တိုက်စစ်မှူး ဘိုးရွှေနွဲ့ကို ခံချကြပြီး ဘိုးရွှေနွဲ့မှာ ဘယ်လက်ဖြင့်တွယ် ညာလက်ဖြင့် ပွတ်ချ။ ညာလက်ဖြင့် တွယ် ဘယ်လက်ဖြင့်ပွတ်ချဖြင့် ဘယ်ပြန်ညာပြန် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ။ အပေါ်သို့ မြင့်တက်မသွားနိုင်တော့ပေ။

"ဟာ မခံနိုင်တော့ဘူးဟေ့"

ဘိုးရွှေနွဲ့ကား ဖြစ်သလိုလျှောဆင်းကာ မြေကြီးပေါ် ဖင်ထိုင်ကျလာခဲ့သည်။ ။ ရှေ့တန်းတိုက်စစ် မှူး ဘိုးရွှေနွဲ့မှာ ခြေကားရား လက်ကားရားဖြင့် ပင်ခြေရင်းမှာ ခါချည်တွေကို ပွတ်သပ်ချရင်း အလုပ်ရှုပ်နေပေပြီ။

"ကဲ ငကျန် မင်းတစ်လှည့်တက်"

ခင်မောင်က တပ်မှူးတစ်ဦးလို အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်၏။

ငကျန်မှာ အေးဆေးနေတတ်သူမို့ ဘာမှ တော့ပြန်မပြော။ သရက်ပင်ကြီးကို ပြေးဖက်ပြီး တွယ် ချိတ်တက်လိုက်သည် ။ ငါးပေလောက်ပဲ ရောက်သည် ။ သွေးဆူနေသော ခါချဉ်ကောင်များက တရစပ်ဝင်ခဲ ကြတော့သည် ။ သူငယ်ချင်းအတွက် သရက်သီးရလိုဇောနှင့် ငကျန် တောင့်ခံသည် ။ ခါချဉ်ကောင်တွေကို အန်တု၏။ ခါချ၏။ ပွတ်ချ၏။ သို့သော် သွေးမာန်ကြွနေသော ခါချဉ်ကောင်များကို မတော်လှန်နိုင်။ တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျ လာပြီး ဖင်ထိုင်ကျသွားသည် ။ ငကျန်ကား မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ပျက်ဖြင့် အပင်ခြေ ရင်းတွင် ဘီလူးက ကနေရပေပြီ။

"ကဲ ဟေ့ကောင် ခင်မောင် ... မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တကယ့်ဆရာကြီးလို့ ထင်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ဘာရမလဲ၊ ခုတစ်ခါ မင်းအလှည့်ပဲ၊ မင်းတက်"

"တက်ပါ့မယ် မိုးနေပူရယ်"

"ဟေ့ကောင် ရှည်မနေနဲ့ တက်တော့"

ဘိုးရွှေနွဲ့မှာ ဒေါသကြီးတတ်သူပီပီ မာန်သွင်းပြီး ခင်မောင်ကို ဖိအော်၏။ ဘိုးရွှေနွဲ့မှာ စိတ်ပြင်း သူဖြစ်သည် ။ သူလုပ်ချင်တာကို မလုပ်ရလျှင် သံကုန်မြင့်ပြီး အော်ငိုတတ်သူဖြစ်သည် ။ မိုးရွာပြီးမှ ပူသော နေကဲ့သို့ အရမ်းပူပြင်းတတ်သူဖြစ်၍ သူ့ကို မိုးနေပူဟု နောက်ပြောင်ခေါ်ကြသည် ။ ဘိုးရွှေနွဲ့၏ အမာန် အမဲကြောင့် ခင်မောင်မှာ သရက်ပင်ပေါ် တက်ရတော့သည် ။

"ဟေ့ကောင် ငခင်မောင်၊ ခါချဉ်ကိုက်တယ်ဆိုပြီး ပြန်မဆင်းနဲ့ နော်၊ မင်းကလူကြီးပဲ စိတ်ကြီးကြီး ထားစမ်းပါကွ"

ဘိုးရွှေနွဲ့က ကျုံးအော်လိုက်၏။ ခင်မောင်မှာ လူကြီးဟန်ပန်ဖြင့် သရက်ပင်ကြီးကိုဖက်ပြီး တွယ် ချိတ်တက်လိုက်သည် ။ ခင်မောင်ကား ခံ

ယူချက်တော်တော်ကြီးပုံရသည် ။ ပင်စည်ကြီး၏ တစ်ဝက်ခန့် ရောက်သွားသည် ။ မျက်နှာကြီးမဲ့ပြီး အောက်သို့ ပြန်ငုံကြည့်၏။

"ဟေ့ကောင် ငုံကြည့်မနေနဲ့ ၊ ဆက်တက် ဆက်တက်"

ဘိုးရွှေနွဲ့က အော်လိုက်ပြန်သည် ။ ခင်မောင် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည် ။ ခါချဉ်ကောင်တွေ ကို ဘယ်ညာ ပွတ်သပ်ခါချနေသည် မှာ သနားစရာလည်းကောင်း၊ ရယ်စရာလည်းကောင်းနေသည် ။

"ငါမတက်နိုင်တော့ဘူးကွာ"

"ဘာမတက်နိုင်ရမှာ လဲ၊ လူကြီးပဲ ဆက်တက်"

ဘိုးရွှေနွဲ့ မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်ပေးလိုက်ပြန်သည် ။

"ဟာ ဟာ ငါမတက်နိုင်တော့ဘူးကွာ"

ခင်မောင်ကား ကရောသောပါး လျှောဆင်းပြီး မြေပြင်တွင် ပက်လက်လန်နေခဲ့လေပြီ။

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား"

ခင်မောင်၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ဘိုးရွှေနွဲ့ ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်သည် ။ ငကျန်က ထုံးစံအတိုင်း ယဲ့ယဲ့ပြုံး၏။ လှမိုးကတော့ မရယ်မပြုံး။ ခင်မောင်မှာ ခါချဉ်ကောင်တွေကိုပွတ်သပ်ရင်း ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ထလာ ၏။

"မင်းတို့ တွေအားလုံးပဲ အမေ့အတွက် ကူညီကြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ မရတာကတော့ သာမန်ထက် ပိုခက်ခဲလို့ ပဲ၊ မင်းတို့ စွမ်းရည်တွေ မညံ့ဘူးဆိုတာ ငါကောင်းကောင်း သိပါတယ်"

"ငါ အမေ့ကို ဒီသရက်သီးမှ ညှို့ အရမ်းကျွေးချင်တယ်၊ ငါကြိုးစားပြီး တက်မယ်ကွာ"

"ဟေ့ကောင် လှမိုး ... မင်းခန္ဓာ ပိန်ညက်ညက်ကလေးနဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ၊ တော်ကြာပြုတ်ကျလို့ ဒုက္ခများ နေပါဦးမယ်"

ခင်မောင်မှာ လှမိုးကို သရော်သလို မဲ့သလိုပြောလိုက်၏။ လှမိုးက တော့ ဘာမှ မပြော။ သရက်ပင် ခြေရင်းသို့ အသာအယာလျှောက်လှမ်းပြီး ပင်စည်ကြီးကို မြဲမြဲဖက်ကာတက်လေပြီ။ ခြောက်ပေခန့် ရောက် သွားသည် ။ အောက်သို့ လုံးဝငုံ့မကြည့်၊ အပေါ် သို့ မော့ကြည့်ပြီး ဆက်တက်သည် ၊ ပင်စည်ကြီးတစ်ဝက် ရောက်လာခဲ့ ပေပြီ။ စတက်စဉ်ကတည်းက ပြုံးဖိုးဖိုးကြည့်နေသော ဘိုးရွှေနွဲ့၏ မျက်နှာအသွင်အပြင်မှာ အံ့သြမှုပြယုဂ်များ ပေါ်လာသည် ။ ခင်မောင်နှင့် ငကျန်တို့ ကလည်း အသက်ပင်ပြင်းပြင်း မရှူဝံ့ဘဲ မော့ ကြည့်နေကြ၏။

"ပေ ၂၀ လောက်ရောက်နေပြီကွ၊ နောက်ထပ် တစ်ဝက်လောက် ကျန်ဦးမှာ နော်"

ခင်မောင် စိုးရိမ်တကြီးမော့ကြည့်နေရင်း မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ လှမိုးကား ခေတ္တနားပြီး ဆက် တက်နေပြန်သည် ။ သစ်တောက်ငှက်ကြီးတစ်ကောင် ပင်စည်ကိုတွယ်ချိတ်တက်ပြီး သစ်ခေါက်ပိုးများ ရှာစားနေသည် နှင့် ဘာမျှမခြား။ ခါချဉ်ကောင်တွေ ဘယ်လောက်တွယ်တွယ် ဘယ်လောက်ခဲခဲ တစ် ချက်မတွန့်။ အပေါ်သို့မော့ပြီး ဆက်တက်မြဲ ဆက်တက်နေသည် ။

"ဟောဗျာ ကိုင်းခွကြီးလက်မီသွားပြီ"

ငကျန်ထံမှ အသံတိုးတိုးညင်းညင်း ထွက်သွားသည် ။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ပင်ခြေအောက်မှ ရင်တမမဖြင့် ကြည့်နေကြသည် ။ လှမိုးကား ကိုင်းလုံးကိုမြဲမြဲကိုင်ပြီး သစ်ခွဆုံပေါ်သို့ တက်သွားခဲ့လေပြီ။

"ရောက်သွားပြီကွ၊ ရောက်သွားပြီ"

ခင်မောင်နှုတ်ဖျားမှ အသံများ ကြည်ကြည်မြဲမြဲထွက်သွားသည်။ ။

"လှမိုး ခဏနားလိုက်ဟ၊ မင်းအရမ်းမောနေပြီ"

"မောမှာ ပေါ့ကွ၊ အဲဒီခွဆုံထိ ပေ ၄၀ လောက် မြင့်တာလေ"

"ဟုတ်ပါ၊ မင်းတို့ ငါတို့ ၄၀ မဆိုနဲ့၊ ပင်စည်တစ်ဝက်တောင် တက်နိုင်လို့ လား"

"ဒီကောင်က ခန္ဓာသာညှက်တာ၊ ဇွဲကတော့ ပြောမနေနဲ့ ကွာ၊ တို့ ကန်ပြင်ကျွန်း ကြာခူးလို့ လှေတင်နေတုန်းကလည်း ဒီကောင်ပဲ ဦးဆောင်ပြီး ချောင်းဖြတ်ကူးလို့ ရွာပြန်ရောက်ခဲ့ကြတာလေ"

"ကျောင်းဘောလုံးပွဲတုန်းကလည်း ပေါက်တူးတောင်ရွာ အ.မ.က နဲ့ ဗိုလ်လုကြတုန်း ဒီကောင်ပဲ နောက်တန်းကနေ လာသမျှဘောလုံးတွေ သူ့ခြေသလုံးသေးသေးလေးနဲ့ ပိတ်ကန်နေလို့ ဟိုကောင်တွေ တစ်လုံးမှ ရိုးမရခဲ့တာလေ"

ပင်ခြေအောက်က ခင်မောင်တို့ သုံးယောက် ပြောဆိုနေကြသည် ကို လှမိုးလုံးဝမကြား။ ပင်စည် တက်လမ်းတစ်လျှောက် တစ်ကောင်မျှမရှိ ကံခဲ့သော ခါချဉ်ကောင်များကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်ချနေ ၏။ လှမိုး မှာ ခါချဉ်ကောင်ကိုက်လို့ ငါမသေနိုင်ဆိုသည် ကို ခံယူထား၏။ နာလန် ထစ အမေ စားချင်သော သရက်သီးကို ငါရအောင်ခူးမည်ဟု ဆုံးဖြတ် ထားသည် ။ အမေမှာ ဆေးကုမရတော့ဘူးဟု ထင်မှတ်ထား ရာမှ ပြန် လည်ကောင်းမွန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ သေရွာပြန်အမေဟု လှမိုး နားလည်ထားသည် ။ အမေ စားချင်သောအာဟာရကို ရနိုင်သမျှ ရှာဖွေပြီးပေး မည်။ အမေ့ကိုချစ်သော လှမိုး၏ ယုံကြည်ချက်မှာ မြင့် မားလှသည် ။

အမေအတွက်ဆိုလျှင် အရာရာကိုရင်ဆိုင်ရန် လှမိုး အသင့်ရှိနေသည်။ ။

လှမိုး ပင်စည်ကိုမြဲမြဲဖက်ပြီး သရက်သီးများကို ဟိုဟိုသည် သည် လှမ်းရှာကြည့်လိုက်သည်။ ။ သရက်သီးများကို ကိုင်းဖျားများ နှင့် သစ်ရွက်များကြားမှာ သာ တွေ့ရသည်။ ။ အနီးဆုံးက အကိုင်းကြီးတွင် ကပ်ပေါက်နေသော ကြက်ပေါင်ကပ်တက် ကိုင်းဖျားလေးတွင် တစ်လုံး စီသီးခြားသီးနေကြသော သရက် သီးသုံးလုံး။ သရက်ကိုင်းမှာ မတ်ထောင်မနေဘဲ ကြိုးတံတားလို စင်းစင်းကြီးဖြစ်နေသည်။ ။ သိပ်တော့ မလွယ်၊ ဝမ်းလျားမှောက်သွားရမည်။ ညှိုးငယ်နေသော အမေ့ရုပ်သွင်က လှမိုးအာရုံထဲ ပေါ်လာသည်။ ။ ခဏအနားယူပြီး သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး တောက်တဲ့ သွား တွားသွားလိုက်တော့သည်။ ။ ပင်ခြေအောက်က သူငယ်ချင်းသုံးယောက်မှာ မကြည့်ရဲကြတော့ပေ။

‘ဟာ သားကြီး အပင်ပေါ်ရောက်သွားပြီ’

ခင်မောင်တို့ သုံးယောက်အသံကြား၍ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။ လှမိုးတို့ အမေ ကိုထွန်းစိန်မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ရောက်နေပေပြီ။

"သားကြီးကို အရမ်းခက်ခဲနေရင်လည်း မခူးပါနဲ့ လို့ လာပြောတာလေ၊ အောင်မယ်လေး မြင့် လိုက်တာကွာ မလွယ်ပါလား၊ သားကြီး သတိထားနော်"

ကိုထွန်းစိန် ရင်ကြီးတဒိန်းဒိန်းခုန်နေ၏။ သားကြီးလှမိုး၏ အောက်တည့်တည့်တွင် မတ်တတ် ရပ်ပြီး အပေါ်သို့ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။ သားကြီး မတော်တဆ ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်မိသွားလျှင် ဆီးဖမ်းရန် အဆင်သင့်လုပ်ထား၏။ သားသမီးအပေါ်တွင် ထားရှိသော မိဘမေတ္တာ တရားက အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ မြင့်တက်နေသ

ည် ။ လှမိုးကတော့ သရက်သီးနားသို့ တရွေ့ရွေ့တွား သွားနေသည် ။ တစ်ချက်ကလေး ဟန်ချက်လွဲလျှင် လှမိုးအဖို့ မတွေ့ဝံ့စရာပင်။ သရက်ပင်ကြီးအောက် တွင် ခဲလုံးကျောက်ချွန်တွေက အပြည့်။

"သားကြီးရေ ဆက်မတက်နဲ့ တော့"

သရက်ပင်အောက်မှ အသံကြောင့် သူ့အဖေ ရောက်နေပြီဆိုသည်ကို လှမိုး အာရုံထဲသွင်းထား လိုက်၏။ သို့သော် ငဲ့၍ တော့မကြည့်၊ မိမိသစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ခြေကုတ်မြဲရေးနှင့် သရက်သီးဆွတ်ခူးနိုင် ရေးကိုသာ ဆန္ဒတရားက တွန်းအားပေးနေ၏။

လှမိုး သစ်ကိုင်းခြောက်ကလေးတစ်ကိုင်းကို အသာအယာချိုးယူလိုက်ပြီး သရက်သီးများကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ရိုက်ချလိုက်သည် ။

သရက်သီးသုံးလုံး သီးညှာတံမှ ပြုတ်ဆင်းသွားကြပေပြီ၊ လှမိုး သစ်ကိုင်းခြောက်ကလေးကို ပစ် ချလိုက်၏။ ခဏနားပြီး အသက်ကို မှန်မှန်ရှူလိုက်သည် ။ သိပ်မကြာ၊ သတိကြီးစွာထားပြီး နောက်ပြန် ဆုတ်ကာ ဆင်းလာ၏။ နောက်ပြန်ဆုတ်ရသည် မှာ ရှေ့တိုးရသည် ထက် ပိုခက်ကြောင်း လှမိုးသိလိုက် သည် ။ ကိုင်းဆုံကြီးအရောက်တွင် တစ်ဖန် အနားယူလိုက်သည် ။ ခါချဉ်ကောင်တွေကို ပွတ်သပ်ချလိုက် ပြန်၏။ သက်သာရာလေး ရသခိုက် ပင်စည်ကြီးကိုတွယ်ဖက်ပြီး အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောဆင်း လာ၏။

"ဆင်း လာပြီ ဆင်း လာပြီ"

ခင်မောင် အားရဝမ်းသာ လှမ်းအော်လိုက်၏။

"သားကြီး သတိနဲ့ ဆင်းနော်၊ အဖေကြီး ပင်ခြေက စောင့်နေတယ်"

လှမိုးမှာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပင်စည်ခက်လက်များ နဲ့ ဝေး လာပြီး ပင်စ

ည်ကြီးခြေရင်း မြေတလင်း နှင့် ပိုနီးလာသည်။ ။

"သားကြီး လွှတ်ချလိုက်တော့ အဖေကြီးရှိတယ်"

လှမိုး လက်အစုံကို လွှတ်ချလိုက်ရာ အဖေကြီးကိုထွန်းစိန် သတိကြီးကြီးဖြင့် လက်ခံပြီး ဆီးဖမ်း ထားလိုက်သည်။ ။ ကိုထွန်းစိန် သားကြီးကို မြေညီညီနေရာတွင် ချထားလိုက်သည်။ ။ သူငယ်ချင်းများက လှမိုးကိုယ်လုံးတွင် မဲပြီးခဲနေကြသော ခါချဉ်ကောင်များကို ဝိုင်းပြီးဆွဲနှုတ်လိုက်ကြ၏။ လှမိုးကိုယ်လုံး တွင် ခါချဉ်ကောင်ကိုက်ရာများက အရည်ကြည်ကလေးများ စုပြီး အစက်အပြောက် ဒဏ်ရာအနာတရ လေးတွေဖြစ်ကာ ပြည့်နေ၏။ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် လှမိုး၏ ရင်ဘတ်ကလေး တဒိန်းဒိန်းအသံမြည်နေပြီး ဖားဖိုကြီးလို နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက် ဖြစ်နေ၏။ အဖေကြီး ကိုထွန်းစိန်မှာ သားကိုကြည့်ပြီး အရမ်းသနားနေ မိသည်။ ။

"ငါ့သားက တကယ့်ဇွဲသတ္တိရှင် ထူးခြားတဲ့ လူတော်လေးပဲ"

လှမိုး သူ့အဖေကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေသည်။ ။

"အဖေ့သားကြီးက ဘဝမှာ ထူးချွန်မှာ ပဲ၊ ဒီနှစ်လေးတန်းအောင်ရင် အဖေ မြို့ပို့ပြီး ကျောင်းထား ပေးမယ်နော်"

သားအဖနှစ်ယောက် အပြုံးမျက်ဝန်းချင်း ထိတွေ့သားကြသည်။ ။ ဘိုးရွှေနွဲ့၊ ခင်မောင်နှင့် ငကျန် တို့ ပါ သူငယ်ချင်းအတွက် ဂုဏ်ယူအပြုံးများ ဝေဆာနေကြ၏။

xxxxxx

လှမိုးမှာ မနက်စောစောထပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ မီးဖိုတွင် မီးမွှေးပြီး ရေနွေးအိုးတည် လိုက်၏။ အမေအတွက်ပါ မျက်နှာသစ်ရေ၊ သွားတိုက်ရန် ဆားနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါတို့ ကို ယူပေးလိုက် သည်။ ဆေးဆရာ၏ မှာ ကြားချက်အတိုင်း အမေအတွက် လျှာခြစ်ရန် ဝါးနှီးပြားကလေးတွေကိုပါ ယူပေး လိုက်သည်။ တပိုတပါးသွားခြင်း၊ မျက်နှာသစ်ခြင်းကိစ္စများ အပြီးတွင် ဘီးကိုယူပေးပြီး ဖွာလန်ကြံနေသော အမေဆံပင်တွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်သွားအောင် ဖြီးသင်ပေးလိုက်သည်။

"သားရေ ... မနေ့က သားခူးလာတဲ့ သရက်သီးလေး စားရအောင်"

လှမိုး သရက်သီးတစ်လုံးယူပြီး ဓားပါးပါးလေးဖြင့် အခွံနှာလိုက်၏။ အတုံးကလေးများ တုံးပြီး ပန်းကန်ပြားကလေးထဲ ထည့်လိုက်၏။ အသင့်လုပ်ထားသော ဝါးချွန်စူးကလေးတွေကို သရက်သီးတုံး ကလေးပေါ် စိုက်ထည့်လိုက်သည်။

"အမေ ပါးစပ် ဟ ဟ ဟ"

မစောမေက ပါးစပ်ကလေးကို အသာအယာ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ လှမိုးက သရက်သီးတုံးကလေး တစ်တုံးကို စူးဖြင့်ထိုးပြီး အမေပါးစပ်ထဲ သွင်းပေးလိုက်၏။ မစောမေ ဖိဝါးလိုက်သည်။ ချိုအေးနေသော အရသာနှင့်အတူ သရက်သီးနံ့မွှေးမွှေးလေးက ရသာနှစ်ခု တစ်ပြိုင်တည်း ရရှိသွားသည်။

"ချိုအေးနေတာပဲ သားရယ်၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ အရသာ"

"အမေ အားတွေအရမ်းပြည့်သွားမှာ ၊ သိလား"

"သရက်သီးက အမှ ညှိလွန်တာ မဟုတ်သေးတော့လေ၊ အရသာပို

ကောင်းပြီး ခွန်အားပိုဖြစ်တာ ပေါ့ သားရယ်"

"အမေ့သားကြီး ခဲရာခဲဆစ် ရှာတတ်လိုက်တာ၊ သားကြီး သိပ်တော်တာပဲ။ သားကြီး ကျန်းမာ ပါစေ၊ အသက်ရှည်ပါစေ၊ ကြံတိုင်းအောင်လို့ ဆောင်တိုင်းမြောက်တဲ့ ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ် ဖြစ်နိုင်ပါစေကွယ်"

"ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ အမေ"

‘အမေက နာလန်ထစ်ဆိုတော့ ဗိုက်ကြီးကားအောင် စားလို့ မရဘူးတဲ့ ၊ ဆေးဆရာပြောသွား တယ်၊ ဒါကြောင့် ခု ဒီတစ်လုံးပဲစားဦးနော် အမေ’

"အေး အေး သားရယ်၊ ရတယ် ရတယ်"

မွေးမိခင်အတွက် သရက်သီးတစ်လုံး ခွံကျွေးနိုင်ရေးအတွက် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ကြိုးစားခဲ့ရ သည့်အဖြစ်ကိုသာ အမေသိလျှင် သရက်သီးတုံးကို အမေစားရဲမှာ မဟုတ်။ မျိုချလို့ ကျမှာ မဟုတ်၊ သည် တော့ သရက်သီးမှ ညှ့် ရရှိခဲ့ရသည့်အကြောင်းတရားကို လှမိုးတို့ သားအဖ နားလည်မှုကိုယ်စီဖြင့် နှုတ်ပိတ်ခဲ့ရသည် ။

"သားကြီး အမေ့ကိစ္စပြီးရင် အဖေကြီးနဲ့ ကွန်ပစ်လိုက်ရမှာ နော်၊ အဖေ့ငှက်ကိုင်းလည်း ကြည့်ကြ တာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ"

လှမိုး ထမင်းကြမ်းကလေး တစ်လုတ်နှစ်လုတ်ကို ဟင်းကျန်လေးနှင့် ကသုတ်ကယတ် စားလိုက် သည် ။ ငါးပလိုင်းလေးကို ချက်ချင်းကောက်လွယ်ပြီး အဖေ့နောက်သို့ လိုက်သွား၏။ ရွာတောင်ဘက်စွန်း ရိုးပြတ်တောကို ဖြတ်ကျော်လိုက်ကြသည် ။ ဖြူရော်ရော် မွဲခြောက်ခြောက် ရိုးပြ

တံငုတ်တိုတို့ က အစွန့် ပစ်ခံတို့ ၏ သဘာဝအတိုင်း အင်အားမဲ့စွာဖြင့် ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံး ခနော်ခနဲ့ ပြန့်ကျဲနေကြ၏။ ခပ်သွက် သွက် လှမ်း လျှောက်နေကြသော လှမိုးတို့ သားအဖ၏ ခြေလှမ်းများက စည်းချက်မှ န်သော ကကွက်တစ် ခုလို ဖြစ်နေသည် ။ မကြာမီပင် သဘောကုန်း တောတန်းကလေးကို ကျော်လိုက်သည် နှင့် ရေစပ်စပ်က လေးနှင့် ဆည်ရေဖွေးဖွေး ပေါ်လာသည် ။

ကိုထွန်းစိန် ဆည်ဖျားပိုင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ ဗျိုင်းများ ဖွေး ဖွေးဖြူနေ၏။ အချို့ အကောင်များက လည်တံကြီးဆွဲထုတ်ပြီး တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းရင်း အစာရှာနေကြ၏။ အချို့ကောင်များ က စိတ်တိုင်းကျဟန်မရှိကြ။ ဟိုမှ သည် မှ ထပျံ့နေကြသည် ။ တင်ကျီးငှက်နှင့် ပိန်ညင်းငှက်တို့ လည်း တစ် ကောင်စ နှစ်ကောင်စ ရောထွေးပါနေကြ၏။ အကုန်လုံး ငါးသေး ငါးနပ်စားကြသော ငှက်များ ပင်။

ကိုထွန်းစိန် မိမိကိုင်းထောင်ထားသည့် နေရာဘက်သို့ ရှေ့တိုးသွား လိုက်သည် ။ ဗျိုင်းအုပ်ကြီး ဝေါခနဲ ထပျံ့ကြသည် ။ ပိန်ညင်းငှက်တစ် ကောင်ကတော့ ကိုင်းကြိုးတွင် တန်းလန်းကြီး ကိုထွန်းစိန် အရမ်းပျော် သွားသည် ။ ဘဝကြင်ဖော်ဇနီးသည် အတွက် ငှက်သားဟင်းလျာလေး ရရှိသွားပြီး ဇနီးသည် ၏ ချစ်ခြင်းတရား ပြည့်ဝရတော့မည်။ ဖြစ်ချင်သည့် တို့ ဖြစ်လာခဲ့ပြီမို့ ဆန္ဒပြည့်ဝမှုအတွက် ကိုထွန်းစိန် တစ်ချက်ပြီးလိုက်၏။ ပိန်ညင်းငှက်ကလေးမှာ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ရှိသမျှခွန်အား လေးနှင့် အတင်းရုန်းကန်နေ၏။ ကိုထွန်းစိန် ရေစပ်သို့ ခပ်သွက်သွက်ပင်ဆင်းပြီး ညွတ်ကိုင်းကြီးမှ ငှက် ကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည် ။ လှမိုးလက်ထဲသို့ ငှက်ကလေးကို ချက်ချင်းထည့်ပေးလိုက်၏။

"သားအမေအတွက် ငှက်ရပြီ၊ ရော့ ကိုင်ထား၊ အဖေကြီး ကိုင်းပြန်

ထောင်လိုက်ဦးမယ်"

လှမိုးသည် ငှက်ကလေးကို လက်ဖြင့်ဖိအုပ်ကိုင်ရင်း သူ့အဖေကို ပြုံးပြလိုက်၏။ လှမိုးတို့ သား အဖ၏ ရင်အစုံတွင် ဆန္ဒတစ်ခုပြည့်ဝမှုအတွက် အပျော်စိတ်များ ပြည့်လွှမ်းနေကြ၏။

"သားက အမေ့အတွက် သရက်သီးမှ ညှိ ရှာပေးတယ်၊ အဖေကြီးက ငှက်သားရှာပေးတာပေါ့ကွာ"

ကိုထွန်းစိန် ငှက်ကိုင်တံကို ပြန်ဆွဲညွှတ်လျက် ကိုင်းကြိုးကွင်းကို ကိုင်းသီးလေးဖြင့် ချိတ်လိုက် သည် ။ ငါးလေးတွေ ကျက်စားသော ရေတိမ်ပိုင်းတွင် ဆည်ကန်သင်းလေးဆည်ပြီး ဆည်ပေါင်ပေါ်ခွ လျက် ထောင်ထားသည် ။ ငှက်များ ငါးအစာရမ္မက်အတွက် ကန်သင်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာရင်း ကိုင်း ညွှတ်ကွင်းကို နင်းမိခြင်းဖြင့် ကိုင်းသီးပြုတ်ပြီး ကိုင်းကြိုးတွင် တန်းလန်းကြီး ငြိနေစေရန် ဖြစ်သည် ။

"သားကြီး အိမ်ပြန်လိုက်တော့နော်၊ အဖေကြီး ချောင်းထဲဆင်းပြီး ကွန်ပစ်လိုက်ဦးမယ်"

လှမိုး ပိန်ညင်းငှက်ကလေးကို မြဲမြဲကိုင်ပြီး ရွာဆီသို့ပြန်လာ၏။ လှမိုး ငှက်ကလေးကို အသေ အချာကြည့်လိုက်သည် ။ ငှက်ကလေးမှာ အလွန်ကြောက်လန့်နေပုံရသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။ ဖမ်းဆုပ်ပြီးကိုင်ထားသော လှမိုးကိုလည်း ခေါင်းကလေးငဲ့ပြီး ခဏခဏပြန်ကြည့်၏။

လှမိုး ငှက်ကလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏ ငှက်ကလေးကလည်း လည်ပြန်စောင်းငဲ့ကြည့်နေသည် နှင့် အကြည့်ချင်း သွားဆုံသည် ။ ငှက်ကိုယ်လုံးကလေးမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါမြဲ တုန်ခါနေသည် ။

"ငှက်ကလေးရဲ့ မျက်ဝန်းအစုံဟာ ငါ့ကို ပြန်လွှတ်ပေးပါဆိုတဲ့ အသံနားခံအကြည့်လေးနဲ့ ကြည့် နေရှာတာပဲ၊ ငှက်ကလေးကို ငါသနားလိုက်တာ"

ငှက်ကလေးကိုသနားသော ကိုယ်ချင်းစာစိတ်သည် လှမိုးရင်၌ ချက်ချင်းလာထိ၏။

"အမေ သည် ငှက်သားကိုမစားရလို့ သေမသွားနိုင်ပါဘူး"

"သည် ငှက်ကလေးကတော့ အမေ့အာဟာရအတွက် ဖြည့်ပေးလိုက်ရင် ဧကန္တသေရတော့မယ်"

အသိနှင့်တွေးခေါ်မှုသည် လှမိုးရင်ထဲတွင် ဒွန်တွဲ လွန်ဆွဲနေကြ၏။ ရွာပြင်ကနေလှမ်းလာရင်း ရွာဝအစွန် အိမ်ရှေ့လှေကားရင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းရောက်လာသည် ။ ငှက်ကလေးက အကြောက်ကြီးကြောက်ပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်နေဆဲ။ လှမိုးကို ခေါင်းကလေးငဲ့ပြီး မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးဖြင့် မော့ကြည့် နေ၏။

"ငါ့ကို သနားပါ၊ ငါ့ကို ပြန်လွှတ်ပေးပါတော့ကွာ"ဟု အသံနားခံတောင်းပန် နေသကဲ့သို့ လှမိုး နှလုံးသားတွင် ခံစားနေရသည် ။

"အမေရေ ..."

အိမ်လှေကားရင်းကနေ လှမိုး အမေ့ကိုခေါ်လိုက်သည် ။

"ရှင် သားကြီး"

"အဖေက အမေ့အတွက် ငှက်ပေးလိုက်တယ် အမေ"

မစောမေသည် အိမ်ပေါ်ကနေ သားနှင့် ငှက်ကလေးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

"ငှက်ကလေးကို သားပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တော့မယ် အမေ"

အစောမေ စိုက်ကြည့်မြဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။

"ကဲ ငှက်ကလေးရယ်၊ မင်း လွတ်ကင်းရာသို့ ပျံပါလေတော့"

ငှက်ကလေးကား လှမိုး၏ လက်အုပ်ထဲမှ ဝေးရာသို့ ပျံထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

မစောမေက သားကလေး၏ လုပ်ရပ်ကို မျက်လုံးလေး ဝေဝေဝါးဝါးဖြင့် ကြည့်နေသည် ။

"ငှက်ငယ်လေးအတွက် သာဓု ခေါ်လိုက်စမ်းပါ အမေ"

"အေးပါကွယ်၊ သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ..."

မစောမေ၏ သာဓုခေါ်သံမှာ ညင်ညင်သာသာလေး ထွက်ပေါ်နေပေသည် ။

လှမိုး၏ မျက်ဝန်းအစုံမှာ တော့ မျက်ရည်များ ပြည့်အိုင်စိုရွှဲနေပေ၏။ မျက်လုံးအစုံကို မှီ တ်လိုက် ချိန်တွင် မျက်ဝန်းအိမ် ထောင့်စွန်းဖျားများမှ မျက်ရည်များ ခိုတွဲစီးဆင်းလာကြသည် ။ လှမိုး၏ မျက်ရည် ကြည်များ သည် ငှက်ကလေး လွတ်မြောက်မှုအတွက် ဝမ်းသာ၍ ကျခဲ့ရသည့်မျက်ရည်များ လော၊ နာမ ကျန်းသူ မွေးမိခင်အတွက် အာဟာရတစ်ခုကို မကျွေးမိလိုက်သောကြောင့် ယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး ကျခဲ့ရသည့် မျက်ရည်များ ပေလော။

xxxxxx

"သားရဲ့ လုပ်ရပ်တွေ အရမ်းမှန်ကန်တယ်သား"

ကိုထွန်းစိန်၏ စကားကို လှမိုး ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေ၏။

"သား အမေ့ရဲ့ အာဟာရအတွက် သရက်သီးမှ ညှို့ကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်ပြီး ရယူခဲ့တာ၊ သား မွေးမေကျေးဇူးဆပ်တာပေါ့ သားရယ်"

"တစ်ခါ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ သေဒဏ်စီရင်ချက် အချခံရတော့မယ့် အသက်တစ်ချောင်းကို သား အသိကလေးနဲ့ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တော့ ငှက်ငယ်လေး အသက်ချမ်းသာရာရပြီး သူလိုရာပျံသွားနိုင်ပြီ လေ၊ သား ကုသိုလ်အရမ်းရပါတယ်။ အဖေ သားကို အပြစ်မတင်ပါဘူး"

"မှန်ပါတယ် အဖေရယ်၊ ငှက်ကလေးက သေရမှာ ကို အရမ်းကြောက်နေရှာတာ၊ ငှက်ငယ်လေး သားကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေဟာ သူ့အသက်ကိုချမ်းသာပေးဖို့ အသနားခံနေသလို သား ခံစားလိုက်ရ တယ် အဖေ"

"ဒါကြောင့် သား အရမ်းသနား လာပြီး လွှတ်လိုက်တာပါ အဖေ"

"သားကြီးရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အမြတ်တရားကို ရတယ်သား"

ဖခင် ကိုထွန်းစိန်၏ အသံက တည်ငြိမ်လွန်းနေသည် ။

စတုတ္ထတန်းကျောင်းသားအရွယ် မိသားစုဘဝ ဖြစ်စဉ်ပြ

ကောက်ကြောင်းလေးကို ပြန်လည်ခံ စားရင်း ကျေးဇူးရှင် မိဘနှစ်ပါး
အတွက် အလွမ်းပြုရေးဖွဲ့ပါသည်။ ။

သားယောက်ျား အား ဖြစ်စေသတည်း

မိုးက အဆက်မပြတ်ရွာနေသဖြင့် ကျောက်ဖြူမြို့လမ်းပေါ်တွင် ဆိုက်ကား၊ စက်ဘီးများ ပင် သွား သွားလာလာ သိပ်မရှိကြ။ ကိစ္စကြီးငယ်ရှိသည် ဟု ယူဆရသူ လူတချို့သာ ဝါဆိုမိုးကို အန်တုပြီး သွားလာနေကြ၏။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ဝန်းကျင်ခန့် လူငယ်တစ်ဦးမှာ မိုးရောလေရော လာရာဘက်သို့ ထီးကို မြားဦးထားပြီး ရှေ့တိုးလာနေ၏။ ရေလျှံနေသော ကတ္တရာလမ်းကို ခြေအစုံက ခပ်ကြမ်းကြမ်းချနင်းပြီး သွက်လက်စွာလှမ်းနေသည် ။ ပြန်ကြားရေးနှင့် ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးရုံးရှေ့ရောက်လာ၏။

သည် လူငယ်သည် သည် လမ်းကို ကောင်းကောင်း လျှောက်ဖူး၏။ သည် လမ်းကိုလျှောက်ပြီး တန်း မြင့်ကျောင်းမည်သော ပညာရေးဗိမာန်သို့ နွေမိုးဆောင်း ရာသီမရွေး တက်ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ ဆရာ ဆရာမ တို့ ၏ စေတနာရိပ် မေတ္တာရိပ်အောက်တွင် ခိုလှုံခဲ့ဖူး၏။ ကျောင်းသွားဖော်သူငယ်ချင်းများ နှင့် ပြောဆို ရယ်မော ရင်းနှီးခဲ့ဖူး၏။ ကျောင်းတော်မြေသည် သည် လူငယ်အတွက် နှလုံးစိတ်ဝမ်း ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းခဲ့ဖူးသည်။

။

ခုတော့ သူက ကျောင်းတော်မြေကို ကျောခိုင်းပြီး ထွက်လာခဲ့ရပြီ။ ပြက္ခဒိန်စာရွက်များ ခုန်ပျံ့လွှား ပြီး သုံးနှစ်သုံးမိုးဟူသည့် ကာလတစ်လျှားကို ရောက်ခဲ့ပါပေါ့လား။ သူ ကျောင်းနံရံစာသင်ခန်းထဲက မည်သို့ထွက်

လာခဲ့သလဲ။ သူကား အောင်ပွဲမဆင် မပျော်ရွှင်ခဲ့။ စာမေးပွဲဟူသည် ကို အင်ပြည့်အားပြည့် ဆင်နွှဲရမည့် စစ်မြေပြင်ဟု သူမခံယူခဲ့။ တလွဲဆံပင် ကောင်းပြီး ကဗျာစာပေ ရေယာဉ်ကြောမှာ နစ်မျောနေ ခဲ့သည် ။ လစဉ် ထုတ် မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ကဗျာကလေး တစ်ပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စ ပါဖူးသည် ကို မဟာအောင်မြင်မှု ဟု ခံယူခဲ့သည် ။

လူငယ်သည် ရီနှင့်မြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ကနေ မိမိပညာသင်ကြားခဲ့ရာ တန်းမြင့်ကျောင်းသို့ မိုးသည်းသည်းကြားက လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အုတ်နံရံဖြူဖြူကြီးနှင့် ကျောင်းကြီးက ဣန္ဒြေရစွာ တည်ရှိ နေ၏။ ကျောင်းကြီးကိုလွန်ပြီး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် လှမ်းကြည့် လိုက်ရာ အားကစားကွင်းအနီးရှိ သရက်ပင်အိုကြီး နှစ်ပင်သည် လောကဓံကို အန်တုပြီး ရပ်တည်နေ၏။ စာသင်ခန်းထဲတွင် သင်္ချာဆရာ စာသင်ပြနေချိန်တွင် သည် လူငယ်က သည် သရက်ပင်မြစ်ဆုံကြီးတွင် ထိုင်ပြီး ကဗျာကာရန် ရှာနေခဲ့ဖူး သည် ။ သရက်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ကတော့ သူ့ကို မှတ်မိနေသယောင် လေအသုတ်တွင် တလှုပ်လှုပ်ခါယမ်းပြီး လက်ပြ နှုတ်ဆက်နေကြ၏။ အတိတ်၏ အကြောင်းတရားတို့ သည် ပစ္စက္ခနှလုံး အိမ်အား ကောင်းစွာအနာ တရဖြစ်စေခဲ့လေပြီ။

"ငါ အသုံးမကျတာ"

မကျေချမ်းသော စကားလုံးတစ်ခုက လူငယ်၏ နှုတ်ဖျားမှ ဝေါခနဲ ထွက်ကျသွားသည် ။ ခြေလှမ်း တွေကို အရှိန်မြှင့်ပြီး လှမ်းလိုက်သည် ။

"ဝမ်း"

မိုးရွာထဲတွင် ထီးကိုရှေ့ကကာပြီး လျှောက်လာစဉ် ငလပွေ့လမ်းအတိုင်း သူ့လိုပင် ထီးဆောင်း လျှောက်လာသော လူတစ်ဦးနှင့် တိုက်မိသွားသည် ။ လူငယ်သည် ပြူးတူးပြတ် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"ဟင် ဒေါ်ကြီးပါလား"

"ဟာ လှမိုး သား"

"ဒေါ်ကြီး ဘယ်လိုလုပ် ဒီရောက်လာတာလဲ၊ မိုးရွာကြီးထဲမှာ ဗျာ"

"ဪ သားရယ်၊ ဒေါ်ကြီးရောက်နေတာ တစ်ပတ်လောက် ရှိနေပြီ၊ ရန်ကုန်က သားဘုန်းကြီးဆီ စာလာပို့တာလေ"

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် သားရယ်၊ မိုးကလည်း အရမ်းရွာနေတော့ လိုင်းထွက် နေတဲ့ စက်လှေတွေလည်း မထွက်ကြတော့ဘူး၊ ရွာပြန်ရခက်နေပြီ"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီရောက်နေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ၊ ရွာပြန်ချင်နေတာ၊ ဘယ်လိုမှ သွားမရဖြစ်နေပြီ"

"ကဲ လာ ဒေါ်ကြီး သွားရင်းပြောကြတာပေါ့"

"သားက ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ"

"ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဒေါ်ကြီးကို ပြောရမှာ တောင် မေ့နေတယ်၊ ကျွန်တော် ဆရာတော်ကြီး ဦးနန္ဒမာလာ ကျောင်းသွားတာလေ၊ အဲဒီမှာ ငပသုန်က ဦးတင်အေးနဲ့ ဦးသာခိုင်တို့ ရောက်နေကြတယ်လို့ ကြားတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဦးတင်အေးနဲ့ ဦးသာခိုင်တို့ ရောက်နေကြတယ်လို့ ကြားတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်ကြီးလည်း အဲဒီပဲ သွားတာလေ၊ သူတို့ နဲ့ ရွာပြန်ဖို့ ကိစ္စ ပြောချင်လို့ ပဲ"

"ကဲ ... ဒါဆို အတူတူသွားကြမယ်"

မိုးကတော့ တဖြည်းဖြည်းအားလျော့လာသည် ။

"သား ... အလုပ်အကိုင်ကော အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"ကျွန်တော် အလုပ်ကတော့ဗျာ သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ ကောင်းတယ်လို့ ပဲ ပြောရမှာ ပေါ့၊ ဒီက ပင်နယ် စလင် တစ်ပုလင်းကို တစ်ကျပ်ခွဲနဲ့ ယူတယ်ဗျာ၊ ရွာတွေမှာ သုံးကျပ်စီရောင်းပါတယ်"

"ဒါဆို မဆိုးဘူးပေါ့၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ သားခုလို ပိုက်ဆံ ရှာနေတာတွေတော့ ဝမ်း သာပါတယ်၊ ဒေါ်ကြီးတို့ လည်း နှုတ်ရေးစောင့်မလောက်ပဲ အကူအညီပေးနိုင်တာလေ"

"ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီလိုလုပ်တဲ့ နေရာမှာ အရင်းအနှီးက မလိုဘူးဆိုလည်း ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ကျောင်းနေကတည်းက ခင်နေခဲ့ကြတဲ့ ဆေးဆိုင်က အကြွေးပေးပါတယ်၊ ရောင်းပြီး ပြန်ဆပ်ပေါ့ ဗျာ"

"မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းတွေပေါ့ သားရယ်"

လှမိုးက စာမေးပွဲရှုံးပြီး ကျောင်းတော်မြေနဲ့ ဝေးခဲ့ရသည် ။ ကံကြမ္မာက အားနည်းနေသည့်အခိုက် မှာ အကုသိုလ်က လက်သီးပြင်းနှင့် ဝင်ထိုးခဲ့သည် ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည် ။ လှမိုး ရွာပြန်ရောက်၍ တစ်လလောက်အကြာတွင် နာတာရှည်ရောဂါက သူ့အမေကို လောကကြီးမှ အပြီးအပိုင်ခေါ်ထုတ်သွားခဲ့သည် ။ သူ့အဖေမှာ လည်း စီးပွားရေးပျက်ကပ်ဆိုက်နေချိန်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည် ။ ကုန်တင်လှေကြီးနစ်ပြီး အရင်းရော အဖျားပါ စုံစုံနစ်နစ်ပြီး မိသားစုဘဝ သောကပင်လယ်ဝေနေချိန်ဖြစ်သည် ။ သည် တွင် လှမိုးမှာ လုပ် သလိုမဖြစ်သည့်ဘဝတွင် ဖြစ်သလို လုပ်ခဲ့သည် ။

လှမိုးမှာ ရာသီဥတု ခြေခင်းလက်ခင်းသာချိန်ဆိုလျှင် သူ့အဖေနှင့်အတူ ပင်လယ်ပြင်ထဲ ငါးဖမ်း လိုက်ခဲ့သည် ။ ယခုကဲ့သို့ မိုးရာသီရောက်ပြီ

ဆိုလျှင် လှမိုးတို့ ရွာသားများ သည် ပင်လယ်ပြင်သို့ ငါးဖမ်း ထွက်လေ့မရှိကြ။ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ဆိုးများ ၏ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်မှုများကြောင့် ပင်လယ်ပြင် အောက် အသက်ပျောက်ခဲ့ကြသူများ လည်း ရှိခဲ့ဖူး၍ ဖြစ်သည်။ ။

သည် မိုးတွင် လှမိုး စိတ်ကူးရပ်ဝန်း တိုးချဲ့လိုက်သည်။ ။ ညီကဲ့သို့ အစ်ကိုကဲ့သို့ ခင်မင်ရသော ကျောက်ဖြူမြို့နေ ဦးဘမောင် (ဆေးဆိုင်ပိုင်ရှင်) (ယခုကွယ်လွန်) နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး ထိုးဆေးစားဆေး များ ယူပြီး ကျွန်းစဉ်တစ်ခွင် လှည့်လည်ပြီး ရောင်းခဲ့သည်။ ။ ရွာတိုင်းနီးပါးတွင် ထိုးဆေးဆရာများ ရှိ သည်။ ။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲသော ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် နေမကောင်းဖြစ်ကြလျှင် မြို့ဆေးရုံသို့ တစ်ခေါက်သွားရေး မှာ မလွယ်။ ရွာရှိဆရာများ နှင့်သာ ကုသခံယူသူများကြသည်။ ။ ရွာဆေးဆရာမှာ လည်း ဆေးကို အိမ်ပေါ်ကနေပြီး လွယ်လွယ်ကူကူဝယ်ယူရရှိနိုင်သဖြင့် လှမိုးဆီက ဆေးကိုသာ အယူများ ကြသည်။ ။

"သား ခုလို ဆေးရောင်းတော့ တို့ မြေပုံမြို့နယ်က လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးလည်း ခက်သနဲ့ ၊ တစ် ရွာနဲ့ တစ်ရွာ ဘယ်လိုသွားတာလဲ"

"ဒါတော့ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ အရမ်းပင်ပန်းတယ်လို့ ပြောရမှာ ပေါ့နော်"

"လှေကလေးငှားပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လှော်ပါတယ်၊ ဒါကတော့ ရွာနီးနီးလေးတွေပေါ့ဗျာ၊ သိပ်လှမ်းပြီး မြစ်တွေကျော်ရမယ်ဆိုတဲ့ နေရာမျိုးကျတော့ ကျွန်တော်က ပဲ့ကိုင်ပေးပြီး တက်ခတ် တစ်ယောက်ငှားပြီး သွားရတာလည်း ရှိပါတယ်"

လှမိုးတို့ ရခိုင်ကျွန်းစဉ်ဒေသသည် မြစ်ချောင်းများ ယှက်နွယ်ပြီး ဒီရေတောကြီးများ ဖုံးလွှမ်းနေ သော နေရာဖြစ်သည်။ ။ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ ကုန်းကြောင်းပေါက်သည် ဟူ၍ မရှိ။ လှေကလေးများ ဖြင့်သာ ကူးသန်း

သွားလာကြရသည်။ ။

"သားတို့ အဖေကလည်း စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်း ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ သားက ခုလိုဝင်ကူလိုက်တော့ အဖေကြီးအတွက် သက်သာတာပေါ့ကွယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်၊ ညီလေး ညီမလေးတွေကလည်း ကျွန်တော့်တာဝန်လို ဖြစ်နေတာ ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားမယ်ဗျာ"

"ကျွန်တော် စာမေးပွဲလည်း ပြန်ဖြေမယ်၊ ကျောင်းဆရာဖြစ်အောင်လည်း လုပ်မယ်ဗျာ"

"သားက လိမ္မာပါတယ်၊ သားကြိုးစားရင် ဖြစ်လာမှာ ပါ"

ဒေါ်အောင်ဖြူမှာ လှမိုးအဖေ၏ အစ်မရင်းဖြစ်သည်။ ။ အဖေအပေါ်၊ မိသားစုအပေါ် လှမိုး သိတတ် ပုံကိုကြည့်ပြီး ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးက လှမိုးကို ကျေနပ်နေကြသည်။ ။

"ဟော ပြောရင်း ဆိုရင်း ရောက်လာကြပြီ"

လှမိုး ကျောင်းအဝင်တွင် ခုံခုံထည်ထည် စိုက်ထူထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"ရွှေနံ့သာ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်"

လှမိုးနှင့် ဒေါ်အောင်ဖြူတို့ ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ကြ၏။ ကျောင်းထိုင်ဆရာ တော် ဦးနန္ဒမာလာက အားရဝမ်းသာ ကြိုဆို၏။ ဧည့်သည် ဦးတင်အေးနှင့် ဦးသာခိုင်တို့ ကို အဆင်သင့် ပင် တွေ့ရသည်။ ။ လှမိုး၊ ဒေါ်အောင်ဖြူနှင့် ဦးတင်အေးတို့ ရွာပြန်မည့် ကိစ္စကို အကျေအလည် ဆွေးနွေးကြ ၏။ ဦးတင်အေးနှင့် ဦးသာခိုင်တို့ မှာ လည်း ဝါဆိုသင်္ကန်း ကပ်လှူပူဇော်နိုင်ရေးအတွက် ကျေးရွာတာဝန်

ဖြင့် ကျောက်ဖြူမြို့သို့ ရောက်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ဒီလိုတော့ ရှိတယ်ဗျာ"

"ဆိုစမ်းပါဦး ဦးတင်အေးရယ်"

"ခု လိုင်းပြေးနေတဲ့ စက်လှေတွေကလည်း မထွက်တာနဲ့ တို့ ပိုက်ဆံ ပိဘက်သွားပြီး စက်လှေရှာ ကြတယ်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အဲဒီမှာ ကိုလှစောဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့တယ်၊ သူကလို က်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအစိုင်း ကြီး နောင်တော်ကြီးမြစ်ဘက်ကို လမ်းမသိ ဘူးလို့ ပြောတယ်"

"ရတယ်လေ ဦး ... ဦးတို့ ပါတာပဲ"

ဦးတင်အေးစကားကို လှမိုးက အားရဝမ်းသာဝင်ပြောလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ် ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့ က နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဈေး မကိုက်ဘူးကွာ"

"ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့ ဒေါ်ကြီးပါဆိုတော့ အဆင်ပြေသွားမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်တယ် မောင်လှမိုးနဲ့ ဒေါ်အောင်ဖြူနဲ့ ပါ ဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေသွားပြီကွာ"

"မိုးကတော့ ခုတလော အရမ်းများ နေတယ်နော်"

ဆရာတော် ဦးနန္ဒမာလာက ဝင်ပြောလိုက်၏။

"တပည့်တော်တို့ လမ်းသိပါတယ်ဘုရား၊ အတွင်းလမ်းကြောင်းလေး ကသွားရင် ရပါတယ်"

"အေး ... သတိ ဝီရိယနဲ့ သွားကြပေါ့ကွယ်"

"တင်ပါ့ဘုရား"

ဦးတင်အေး၊ ဦးသာခိုင်၊ ဒေါ်အောင်ဖြူနှင့် လှမိုးတို့ စက်လှေငှားရေး ကိစ္စကို အတည်ပြုလိုက် ကြသည်။

ကျောက်ဖြူမြို့ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်သည် ဆိုကတည်းက မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာတော့သည်။ သို့သော် မုတ်သုံလေသရမ်းက ငြိမ်ချက်သားကောင်း နေတော့ လှိုင်းက ထင်သလောက်မကြမ်းခဲ့။ မိုးသည်းတော့ လှိုင်းစဲသည် ဆိုသည့်အတိုင်း မြစ်ရေပြင်တွင် လှိုင်းအိကလေးများ ပြေးလွှားနေကြသည် မှ အပ မတ်စောက် နက်ရှိုင်းသော လှိုင်းလုံးကြီးများ မရှိခဲ့။ တစ်နာရီခန့် မောင်းလိုက်သည် နှင့် တံခါးရိုး တောင်နှင့် ကြက် တောပြင်ရွာကြား မြစ်ကျဉ်းကလေးသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

စက်လှေပေါ်တွင် လှေပိုင်ရှင် ကိုလှစောက ပဲ့ကိုင်သည်။ စက်ဆရာ ကျော်သာက စက်ခန်းမှာ နေ သည်။ လှေပိုင်ရှင်က လမ်းမကျွမ်းဘူးပြော၍ ဦးတင်အေးနှင့် ဦးသာခိုင်တို့ က လမ်းခရီးကို ဦးဆောင်ခဲ့ ကြသည်။

"ကိုလှစောရေ ... ရှေ့က ဆတ်ကျိမ်တောင်ကလေးကို လက်ဝဲထားပြီး ထွက်မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အဲဒီကနေ ဟိုး ... မြစ်ပြင်အလယ်မှာ ဟင်္သာရုပ်ကျောက်ကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီဟင်္သာ ကျောက်ကို လက်ဝဲထားပြီး မောင်းမယ်ဗျာ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မိုးက တို့ ထွက်စတုန်းကလောက် မရှိတော့ဘူး၊ နေရောင်တောင် လာနေပြီ"

ဦးတင်အေးမှာ သဘာဝအခြေအနေ ပြောင်းလဲမှုကြောင့် ကျေနပ်နေသည် ။ ဦးတင်အေးနှင့် ဦးသာ ခိုင်တို့ မှာ ပေါင်းမိုးဖျား ရှေ့ပိုင်းလှေဦးတွင် နေရာယူနေကြပြီး ဒေါ်အောင်ဖြူနှင့် လှမိုးတို့ က ပေါင်းမိုး အောက်ထဲတွင် ထိုင်နေကြသည် ။

"တို့ ကမ်းရိုးတန်းကလည်း ဗျာ အိမ်ပေါ်ကဆင်းရင် မြစ်ချောင်းတွေပဲ"

"ခုလို မိုးရာသီဆို ပိုဆိုးတာပေါ့နော်"

ဦးသာခိုင်၏ စကားကို လှမိုးက ဝင်ပြောလိုက်သည် ။

"အေးပေါ့ကွာ၊ ကမ်းရိုးတန်းသားတွေကတော့ ဒီသဘာဝတရားတွေကို ဒီလိုပဲ စခန်းသွားနေ ရမှာပဲ"

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ"

စက်လှေကလေးမှာ လှိုင်းလုံးကလေးများကို ဖိနင်းကျော်လွှားရင်း ပြေးနေ၏။ ဘယ်နေရာကိုပဲ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကြည့် ကျောက်စုတောင်တန်းအသွယ်သွယ်နှင့် ပင်လယ်ကြီးသာဖြစ်သည် ။ မိုးစဲသွားပြီ ဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရှုခင်းပုံ ပန်းချီကားချပ်ကြီးများ ပြန့်ကျဲနေသလို ရှိနေ၏။ စက်လှေကလေး မှာ လက်ယာဘက်ကမ်းခြေကို အရလုပြီး

မောင်းနေသည်။ ။

"ကိုလှစောရေ ရှေ့ကတောင်တန်းနှစ်ခုကြားက ဝင်မှာ နော်၊ တောင်ခြေက အုန်းပင်တန်းကလေး ကို လက်ယာထားမယ်၊ လက်ဝဲဘက်ကျောက်တန်းနဲ့ နည်းနည်းခွာမောင်းပါ၊ ကျောက်တန်းက ရေ အောက်မှာ မြစ်လယ်လောက်ထိ ဆင်းနေတာ"

ပဲကိုင် ကိုလှစောသည် ဦးသာခိုင်ပြောသည့်အတိုင်း အုန်းပင်တန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ လှမိုး မှာ အဖေကြီးနှင့် ညီလေး ညီမလေးများ ဆီသို့ အာရုံရောက်နေ၏။ လှမိုး သည် တစ်ခေါက် ဆေးရောင်း ထွက်ခဲ့သည် မှာ တစ်လနီးနီး ကြာခဲ့သည် ။ အထက်ကျွန်းစဉ် ကမ်းထောင်းကြီး သရက်တောင်ဘက်မှ စက်လှေကြုံဖြင့် ကျောက်ဖြူမြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

စက်လှေကလေးကမူ ပဲကိုင်၏ လမ်းညွှန်မှုအတိုင်း မြစ်ပြင်ကိုဖြတ်သောင်စပ်ကိုလှည့် ခရီးနယ် ချဲ့ရင်း သွားနေ၏။ ကျောက်တန်းနှင့် တောင်စွယ်ကြားက ထွက်လိုက်သည် နှင့် မြစ်ပြင်ကျယ်တစ်ခုက လှိုင်းခေါင်းဖြူများ ပွက်ပွက်ဆူပြီး ပေါ်လာ၏။

"ဒီမြစ်ကို အစိုင်းကြီးမြစ်လို့ ခေါ်တယ်၊ ရှေ့က တောင်တန်းကြီးက အစိုင်းကြီးတောင်ပဲ၊ အဲဒီ တောင်တန်းကို လက်ဝဲထားမောင်းမယ်ဗျာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့"

စက်လှေကလေးသည် လူသားများ ၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောပြီး လိုရာ ခရီးသို့ အားကုန်ညှစ်ပြီး နှင် နေ၏။ သိပ်မကြာမီ မြစ်ကျဉ်းကလေးတစ်ခုသို့ ဝင်လာ၏။ ကျောက်ပုံ ကျောက်စုများမှာ မဲပြာပြာအဆင်း ဖြင့် မြစ်လုံးပြည့်နေ၏။ ကြည့်လိုက်လျှင် ကျွဲအုပ်ကြီးတစ်အုပ် မြစ်ရေပြင်ထဲ ရေဆင်းကူးနေကြသည် နှင့် တူပေသေး၏။

"ကိုလှစောရေ ... ဟိုမှာ ရှေ့က လှမ်းမြင်နေရတာ မြူးပင်စပ်တော တန်းကလေးဗျ၊ အဲဒီမြူး ကျွန်းနှစ်ခုကြားကနေ ငသန့်သာကျွန်းကို ဦး တည်မောင်းရမှာ နော်"

ဦးသာခိုင်က ရေလမ်း၏ အနေအထားနှင့် ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးကို ညွှန်းဆိုပြနေသည်။ ။ ဦးတင် အေးနှင့် ဦးသာခိုင်တို့ မှာ ခရီးစဉ်၏ ခေါင်းဆောင်များ ပီပီ လမ်းခရီးကို သူတစ်လှည့် ကိုယ်တစ်လှည့် ညွှန်ပြနေကြ၏။ မြူးကျွန်းနှစ်ခုကြားသို့ ရောက်လာ၏။ လက်ယာဘက် မြူးကျွန်းမှာ မြစ်လယ်ရွှံ့သောင် တွင် ပေါက်ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ မြစ်ကျဉ်းတစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် စက်လှေကလေးမှာ မြူးကျွန်းနှစ်ခုကြားတွင် ပိုပြီးပြေးအားမြန်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

မြူးရုံကလေးများက စက်လှေနောက်တွင် ချာလပတ်လည်ကာ ကျန်ခဲ့ကြ၏။ ကျောက်ထူထပ် သော နေရာဖြစ်သည့်အတွက် ဦးတင်အေးနှင့် ဦးသာခိုင်တို့ မှာ စက်လှေဦးဖျားတွင် ပြိုင်တူထိုင်ပြီး လမ်း ကြောင်းရှာပေးနေကြ၏။

"ရှေ့မှာ ကျောက် ကျောက် ကျောက်"

ဦးတင်အေးစကားကြောင့် ပဲ့ကိုင် ကိုလှစော ရင်ခုန်နှုန်း မြုန်းခနဲမြင့်တက်သွားသည်။ ။

"ဘယ်လို လှည့်ပေးရမှာ လဲဗျ"

"ပဲ့ကိုင် ကိုလှစော အလန့်တကြား အော်မေးလိုက်သည်။ ။

"ညာဘက် ညာဘက် ညာဘက်"

ဦးတင်အေးက လက်ကလေးကို ညာဘက်သို့ ယမ်းပြပြီး အော်ပြောလိုက်ရာ ပဲ့ကိုင်က စက်လှေ ဦးကို ညာဘက်သို့လှည့်ပေးလိုက်၏။ ကျော

ကံက လွတ်မည့်ပုံမပေါ်။

"ဘယ်ဘက် ဘယ်ဘက် ဘယ်ဘက်"

ဦးသာခိုင်က လက်ကို ဘယ်ဘယ်သို့လှုပ်ပြပြီး အော်ပြောလိုက်ပြန်၏။ ပဲ့ကိုင်က ညာဘက်မှ ဘယ်ဘက်သို့ လှည့်ပေးလိုက်ပြန်၏။ လမ်းပြနှစ်ဦး၏ စကားကြောင့် ပဲ့ကိုင်မှာ ညာလိုလို ဘယ်လိုလိုနှင့် မည်သို့ လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

"တိုက်တော့မှာ ၊ ညာဘက် ညာဘက် ညာဘက်"

"ဘယ်ဘက် ဘယ်ဘက် ဘယ်ဘက်"

လမ်းပြတို့ ၏ စကားကြောင့် ပဲ့ကိုင်မှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရခက်နေ၏။ စက်လှေဦးက ညာယမ်းလိုက် ဘယ်ယမ်းလိုက် ဖြစ်နေ၏။ လမ်းပြနှစ်ဦးနှင့် ပဲ့ကိုင် ကိုလှစေတို့ ၏ မျက်နှာပြင်အသီးသီးတွင် အလွန် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်နေကြ၏။ လှမိုးနှင့် ဒေါ်အောင်ဖြူတို့မှာ ပေါင်းမိုးအောက်ကနေ ၍ အလန့်တကြား ထွက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သောကသည် သူတို့ ရင်အစုံအား ကူးစက်သွားစေခဲ့လေပြီ။

"စက်ဆရာ စက်ရပ်ပေးပါ၊ စက်ရပ်ပေးပါ"

လှမိုးက အန္တရာယ်တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီဆိုသည် ကို သိလိုက်သည် ။ ပဲ့ကိုင်၏ တဒင်္ဂစိတ်လှုပ်ရှားမှုက စက်ဆရာကို စက်ရပ်ရန် သတိမပေးမိခြင်းကို သတိရသဖြင့် လှမိုးက သတိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

"တိုက်ပြီကွာ"

"ဒိုင်း ဗွမ်း"

"ဝေါ ဝေါ ဝေါ"

စက်လှေကား ကျောက်ဆောင်နှင့်တိုက်မိပြီး ရေတွေ ဒလဟော ဝင်လာခဲ့လေပြီ။

"အောင်မလေး ဒုက္ခပါပဲ၊ လှမိုးရေ ... လှမိုး ဒေါ်ကြီးကို ကယ်ပါဦး"

"ဒေါ်ကြီး ... မကြောက်နဲ့ မကြောက်နဲ့၊ ကျွန်တော်ရှိတယ်"

လှမိုးမှာ ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်လွယ်လိုက်သည်။
။ သည် အိတ်ကလေးက လှမိုး အတွက် လွန်စွာအရေးကြီးသည် ။
အဖေကြီးနဲ့ တကွ ညီလေး ညီမလေးတို့ ၏ ထမင်းအိုးဆိုကလည်း ဆို နိုင်သည် ။ ဆေးရောင်းရငွေ လက်ကျန်နှင့် အသစ်ဝယ်ယူခဲ့သော ဆေးပုလင်းများအားလုံးသည် သည် အိတ်ထဲတွင် ရှိသည် ။

စက်လှေမှာ ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်း လျှောကျ လာပြီး ရေပြင်အောက်သို့ ဆင်းနေ သည် ။ လှမိုး ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဒေါ်ကြီး ဒေါ်အောင်ဖြူလက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည် ။

"ဒေါ်ကြီး ကျွန်တော် ရေထဲထွက်ကူးတော့မယ်၊ ကျွန်တော့် ပခုံးကိုမှီပြီး ဖော့လိုက်ပါ၊ အတင်းကြီး ဆွဲမဖက်နဲ့ နော်"

လှမိုးမှာ လူပျိုပေါက်အရွယ်မို့ ကျစ်လစ်သော အသားအရေနှင့် ထွားကျိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားရာ လူတစ်ယောက်ကို သယ်ပြီး ရေပြင်တွင် ကောင်းကောင်း ကူးနိုင်သည် ။ လှမိုးသည် ဒေါ် အောင်ဖြူ ၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို ဘယ်လက်ဖြင့် သိုင်းဖက်ထားသည် ။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ရေထဲသို့ ကျောက်ပြီး ကိုယ်ကိုဖော့စေကာ ညာဘက်ဖြင့် အားကုန်ယက်ပြီး ရှေ့သို့ရွေ့စေ၏။ လှမိုး၏ နင်းအား၊ ယက်အားကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး နှစ်ခုက ရေပေါ်တွင် ရွေ့နေသည် ။

ဒေါ်ကြီး ဒေါ်အောင်ဖြူမှာ ရေပြင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး
အလွန်အမင်းကြောက်လာကာ လှမိုးကို အတင်းဆွဲဖက်လာ၏။

"ဒေါ်ကြီး အဲလိုမလုပ်နဲ့ လေ၊ ကျွန်တော် ဒေါ်ကြီးအသက်ကို ကယ်
နေတာပါ။ ကိုယ်ကိုဖော့ပြီး မလိုက်ရင် ကျွန်တော်ရော ဒေါ်ကြီးရော နှစ်
ယောက်စလုံးသေကြလိမ့်မယ်"

"ဒေါ်ကြီး ကြောက်တယ်"

"မကြောက်ပါနဲ့ ၊ ကမ်းကနီးနီးလေးပဲ၊ ကျွန်တော် ကမ်းရောက်အောင် ကူးနိုင်ပါတယ်"

"အေးကွယ်၊ ဒေါ်ကြီးကို ကယ်ပါဦး။"

"ငြိမ်ငြိမ်နေ ငြိမ်ငြိမ်နေ"

လှမိုး ရေကူးရင်းပင် ဒေါ်ကြီး ဒေါ်အောင်ဖြူကို နှစ်သိမ့်နေရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂွေ့ယမ်း ကြည့်လိုက်၏။ ဦးတင်အေး ဦးသာခိုင်တို့ နှင့် အတူ စက်လှေသမား နှစ်ယောက်ပါ မြစ်ရေပြင်ထဲတွင် ကူး ခပ်နေကြသည် ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ။

လှမိုးက ကူးခပ်မြဲ ကူးခပ်နေသည်။ ။ ဗြူးကျွန်းနားသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ ။ ခြေ ထောက်ရော လက်ရော အလွန်ညောင်းညာကို က်ခဲလာသည်။ ။ ကိုယ်လုံးကြီးက တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ကျလာ သည်။ ။

ငါတစ်ယောက်တည်းကူးရင် လမ်းကို လွယ်လွယ်လေး ရောက်သွားမှာပဲ။ ဒေါ်ကြီးကြောင့် ကမ်း ရောက်ရေးကမလွယ်၊ ကမ်းရောက်ချိန်တန်လို့ မရောက်ရင် နှစ်ယောက်စလုံး သေသွားနိုင်တယ်။ ကိုယ် မချီ အမိသော်လည်း သားတော်ခဲပဲ။ ဒေါ်ကြီးကို လွှတ်ချခဲ့ရင် ကောင်းမလား။"

ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် အမြဲပြုလေ့ရှိသော လူ့စိတ်သည် လှမိုး နှလုံး

အိမ်၌ လာတွယ်ကပ်၏။

"ဒေါ်ကြီးဟာ ကိုယ့်အဖေရဲ့ အစ်မ၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းပဲ သူ့ကို လွှတ်ချထားခဲ့လို့ ဆုံးသွား ခဲ့ရင် ကိုယ် လူပီသပါ့မလား၊ ဒေါ်ကြီး မသေ စေရဘူး၊ သေရင်လည်း ကိုယ်နှင့်အတူ သေပစေ၊ ရှင်ရင် လည်း ကိုယ်နှင့်အတူ ရှင်စေ့မယ်၊ ငါယောက်ျားပဲ၊ ရောက်အောင်ကူးမယ်။

ခိုင်ကျည်မြင့်မြတ်သော ယောက်ျားတို့ ၏ စိတ်သည် လှမိုးအသိရင်ပြင်ထဲတွင် ခြေကုတ်မြဲမြဲ ယူလိုက်ပေပြီ။

"သားရယ် ... ဒေါ်ကြီး မတတ်နိုင်တော့ဘူး"

ဒေါ်အောင်ဖြူက လှမိုးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထား၏။

"ဒေါ်ကြီး သတိထားနော်၊ ရောက်တော့မှာ နော်"

"အေး ... အေး ... အေး"

ဒေါ်အောင်ဖြူမှာ ဝန်ခံစကားပြောလိုက်ရသော်လည်း မလွဲဧကန် သေရတော့မည်ဟု အာရုံရပုံပေါ် သည် ။ လှမိုးကို ပို၍ ပို၍ ကြမ်းတမ်းစွာ ဖက်လာ၏။ လှမိုးကလည်း သူ့ဒေါ်ကြီးကို ဖြုတ်ချခဲ့ရန် ခွန်အား မရှိပေ၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုး ကိုယ့်ရွာသူဆိုသော သံယောဇဉ်ကြိုးက တင်းကျပ်စွာ ချည်နှောင်ထား၏။ ခြေ ထောက်ကို အားကုန်ကန်ကျောက်၏ ။ လက်ကို ခွန်အားညှစ်ပြီးယက်၏။

"ဟေး"

"ဘာလဲဟ"

"လှမိုး ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်သံကြောင့် ဒေါ်အောင်ဖြူ အလန့် တကြား မေးလိုက်၏ "

"ဒေါ်ကြီး ... ခြေထောက်နင်းချလိုက်တော့၊ ကျောက်ပုံကြီး နင်းမိပြီ ဗျ"

ဒေါ်ကြီး ဒေါ်အောင်ဖြူက ခြေထောက်ကို နင်းချလိုက်၏

"ဟေး ... အောင်ပြီကွ၊ အောင်ပြီ"

လှမိုး အားရဝမ်းသာ အော်ပစ်လိုက်သည် ။ နှစ်ဦးသား ကျောက်ပုံ ပေါ်တွင် ရပ်မိနေကြလေပြီ။ နှစ် ယောက်စလုံး မောပန်းမှုပြယုဂ် သက်ပြင်းပူများကို မှုတ်ထုတ်ရှူသွင်းနေကြ၏။ သိပ်မကြာမီ ဦးတင် အေး၊ ဦးသာခိုင်နှင့် စက်လှေသမားနှစ်ယောက်တို့ ပါ ရေအောက်ကျောက်ပုံပေါ်တွင် ပြိုင်တူရပ်လိုက်ကြ သည် ။ ကျောက်ပုံပေါ် ခြေထောက်နင်းပြီး ရပ်နေလျှင် ရင်ဘတ်အပေါ်ပိုင်းသည် ရေပေါ်တွင် ပေါ်နေ၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဗျာ"

အမောပြေသွားချိန်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်နေကြသော ဦးတင်အေးတို့ ကို လှမိုး လှမ်းမေး လိုက်၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲကွာ၊ လှေဦးတည့်တည့်မှာ ရောက်နေတဲ့ ကျောက်ပုံကြီးက ရေထဲမှာ မပေါ် တပေါ် ဖြစ်နေတာလေ၊ အဲဒါတို့ လည်း လှေနဲ့ နီးခါမှ မြင်တော့ ဦးကလည်း ဦးရှိတဲ့ ညာဘက်လှည့်ရင် လွတ်မယ်ဆိုပြီး အော်လိုက်တာ"

"ဦးကလည်း ဦးရှိနေတဲ့ လက်ဝဲဘက်လှည့်ရင် လွတ်မယ်ဆိုပြီး ဖြုန်းစားကြီး အော်မိရက်သား ဖြစ်သွားတာလေ"

"အမှန်က အဲဒီကျောက်ပုံကြီးကို ညာလှည့်လှည့် ဘယ်လှည့်လှည့် တစ်ဖက်ဖက်ကိုလှည့်ရင် လွတ်တာပဲ မဟုတ်လား"

ဦးတင်အေးနှင့် ဦးသာခိုင်တို့ စကားကို လှမိုးက ကြားဝင်ပြောလိုက်
၏။

"ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ညှိနှိုင်းမှုမရှိတဲ့ စကားတွေကြောင့် စက်လှေ
တစ်စီးလုံး နစ်မြုပ်ပြီး အကုန် လုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြတာပဲ မဟုတ်
လား"

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ တို့ နှစ်ယောက်သာ စကားတစ်ခွန်းတည်းထွက်လိုက်ရ
င် စက်လှေက ကျောက်ပုံက လွတ်သွားမှာ "

"ကျောင်းနေတုန်းက ဆရာမပြောတဲ့ စကား ဒီနေရာ ကွက်တိမှန်နေ
တယ်ဗျာ"

"ဘာများ လဲ လှမိုးရယ်"

"အဖြေနှစ်ခုထွက်တဲ့ ပုစ္ဆာဆိုတာ မေးကောင်းတဲ့ မေးခွန်း မဟုတ်
ဘူး ဆိုတာလေ"

"အေးကွာ၊ တို့ နှစ်ယောက်လုပ်ပုံက အဖြေနှစ်ခုထွက်တဲ့ ပုစ္ဆာဖြစ်
နေတာပေါ့နော်"

အားလုံး စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် စက်လှေနှစ်မြုပ်သွားသော နေရာသို့
ကြည့်နေကြ၏။ လှမိုးတို့ မှာ အသက်လုပွဲတစ်ခုကို အားကုန်ညှစ်ပြီး ဆ
င်နွဲ့ခဲ့ကြရသည် မို့ အရမ်းပင်ပန်းနေကြ၏။

"ဗျို့ ... လှေသမားရေ ... ကယ်ပါဦးဗျို့"

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ငါးများလှေကလေးတစ်စီးကိုတွေ့၍ ဦးသာခိုင်
လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။ များချ သားနှစ်ယောက် လှေကလေးကိုလှော်ပြီး
အနီးသို့ရောက်လာခဲ့၏။

"ကျွန်တော်တို့ လည်း မြင်မြင်ချင်း လှော်လာတာပဲဗျာ၊ ဦးတို့ က ကျောက်ပုံတည့်တည့်ကြီး စွတ် မောင်းနေတာကိုး၊ ညာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းလှည့်လိုက်ရင် လွတ်ပြီလေ"

မျှားလှေသမားတစ်ယောက်က အဖြစ်အပျက်နှင့်ပတ်သက်၍ မြင်ကွင်းသဘောကို ပြောပြလိုက် ၏။

"မပြောချင်တော့ပါဘူးကွာ၊ ဖြစ်တာတွေလည်း ဖြစ်ပြီးပါပြီ၊ သားတို့ က ဘယ်ရွာသားတွေလဲ"

"သားတို့ က အစိုင်းကြီးရွာကပဲ၊ ကျောက်ဖြူမြို့နယ်အဆုံးပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ငါးမျှားတန်းချနေ ကြတာလေ"

"ဦးတို့ ကို ရွာပို့ပေးစမ်းပါကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ဦး၊ ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ဦးတို့ က ဘယ်ကလဲ"

"ဦးတို့ ကတော့ မြေပုံမြို့နယ် ငပသုန်ရွာကပဲ၊ ဒုက္ခကျောက်ဖြူက စက်လှေငှားလာကြတာ၊ စက်လှေ လည်း မြုပ်သွားပြီကွာ"

"မပူပါနဲ့ ဦး၊ ဒီနေရာက ကျောက်ဆောင်တွေရှိတဲ့ နေရာဆိုတော့ ရေတိမ်ပါတယ်၊ ရေစစ်ချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရွာသားတွေနဲ့ ဝိုင်းဖော်ရင် ရနိုင်ပါတယ်"

"ကျွန်တော်တို့ ရွာလူကြီးကို ပြောပေးပါ့မယ်၊ မနှစ်ကလည်း ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ပဲ ရမ်းဗြဲဘက်က လာတဲ့ စက်လှေတစ်စီး ဒုလိုပဲ ကျောက်ပုံကို ဝင်တိုက်လို့ နစ်မြုပ်သွားတာလေ၊ ကျွန်တော်တို့ ရွာသားတွေ ပဲ ဝိုင်းဝန်းဖော်ပေးလိုက်ကြပါတယ်"

"အေးကွာ၊ တို့ ကတော့ ဒုက္ခသည် တွေဖြစ်နေကြပြီ၊ သားတို့ ရွာသားတွေကူညီမှ အဆင်ပြေမှာ "

များလှေကလေးမှာ လှမိုးတို့ အဖွဲ့ကိုတင်ဆောင်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ထဲ
သို့ ထိုးထွက်နေသော အစိုင်း ကြီးကျွန်းဆွယ်ကလေးသို့
ဦးတည်ရွေ့လျားနေ၏။

xxxxx

မိုးကာလပင်ဖြစ်သော်လည်း ကောင်းကင်ပြင်၌ မိုးသားတိမ်တိုက်တို့
ကင်းစင်နေ၏။ နေရောင် ခြည်ဝင်းပပက နံနက်ခင်းအလှကို ဖြန့်ကြက်
ကာ အလှဆင်ပေးနေသည် ။ ရွက်လှေတစ်စီးက တောင်ပြန်
လေအဝှေ့ကြောင့် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် မြစ်ကမ်းခြေသို့ဝင်လာ၏။ ရွက်လှေက
လေး ဆိပ်ကမ်းသို့အရောက်တွင် ထင်းဆယ်သူများ ဝိုင်းအုံလာကြ၏။

"ဟာ သားကြီးပါလား"

"ကိုကြီး ကိုကြီး ကိုကြီး"

လှမိုးတို့ အဖေ ဦးထွန်းစိန်နှင့် ညီလေးတို့ ပြေး လာပြီး
နှုတ်ဆက်ကြ၏။

"ကိုကြီးအိတ်ကို ညီလေးပေးပါ"

လှမိုး ညီလေးက သူ့အစ်ကိုဆီက အိတ်ကို လှမ်းယူ၏။

"ညီလေး လေးတယ်နော်"

"ရပါတယ် ကိုကြီးရယ်"

လှမိုးမှာ လမ်းခရီး၌ ဖြစ်ပျက်မှုအကြောင်းတရားတွေကို သူ့အဖေကို
ပြောပြ၏။

"ဪ ... အဖေသားကြီး အရွယ်နဲ့ မမျှ ဘဝကို ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတာပေါ့နော်"

ကိုထွန်းစိန် ပင်လယ်ပြင်ကိုကြည့်ပြီး ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ပြောလိုက်သည်။ ။

"ရပါတယ် အဖေရယ်၊ ဒါစိတ်ထိခိုက်စရာဖြစ်ပေမယ့် အလုပ်ကို အလျော့ပေးသင့်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အတွေ့အကြုံကို သင်ခန်းစာယူပြီး ရှေ့တိုးဝင်ရမှာ ပါ အဖေရယ်"

"ဟာ ... သားကြီးက အာဂယောက်ျားပဲကွာ၊ ဒါမှ ဖေသားကြီးကွ၊ အဖေရဲ့ လက်ယာဘက် ခွန်အားအသစ် အစစ်ပေါ့ကွယ်"

"ဪ ဒါနဲ့ သားရယ်၊ အဲဒီစက်လှေက ဆုံးသွားတာပဲလား"

"ဘယ်ကနေဆုံးရမှာ လဲ အဖေရယ်၊ အစိုင်းကြီးရွာသားတွေ စိတ်ဓာတ်အရမ်းမြင့်မြတ်တာ၊ တစ်အိမ် တစ်ယောက်နှုန်းပါပဲ အဖေရယ်၊ ပိုက်ကြိုးတွေနဲ့ ကမ်းကနေ ရဟတ်ချိန်းပြီး ဝိုင်းဝန်းဆွဲဖော် လိုက်ကြတာ၊ စက်လှေကြီး ပေါ်လာပါရောလား အဖေရယ်"

"ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်၊ ခုတော့ အဲဒီစက်လှေ ဘယ်မှာလဲဟင်"

"အဖေရယ် ရွာသားတွေပဲ လှေကွဲသွားတဲ့ နေရာကို ဖာထေးပြီး ပြုပြင်ပေးလိုက်ကြတာ၊ ခုဆို ကျောက်ဖြူတောင် ရောက်သွားရောမယ် အဖေရဲ့ "

လှမိုးစကားကြောင့် အဖေကြီးမှာ ကျေနပ်နေ၏။

"သားတို့ လည်း စက်လှေကိစ္စအကုန်လုံးပြီးမှ အဲဒီရွာက လှေငှားလာခဲ့ကြတာပေါ့ အဖေရယ်"

"ကဲ ... ကဲ ... သား အဖေကြီးဆယ်ထားတဲ့ ထင်းတုံးသွားသယ်လို ကံဦးမယ်၊ သားတို့ အိမ်သွား နှင့်ကြ"

အဖေကြီး ဦးထွန်းစိန်မှာ ညီလေးကို ပခုံးဖက်ပြီး သဲသောင်ပြင်ပေါ် သွားနေသော သားကြီးလှမိုး ကိုကြည့်ပြီး ပီတိရင်ဝယ်ပြည့်နေ၏။

"ငါ့သားက အားကိုးရတဲ့ တကယ့်ယောက်ျား၊ အဖေရဲ့ ညာလက်ရုံးပဲ "

ဦးထွန်းစိန်၏ နှလုံးအိမ်ထဲတွင် ဝမ်းသာကျေနပ်မှု ခွန်းခြွေသံများ တိုးတိုးညှင်းညှင်း ပေါ်ထွက် နေပေတော့သည် ။

၁၉၇၂ ခုနှစ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့မှုကို ဖြန်လည်ခံစားရေးဖွဲ့ပါသည် ။